

POBLE

REVISTA D'INFORMACIÓ LOCAL

SARRIÀ - PONT MAJOR

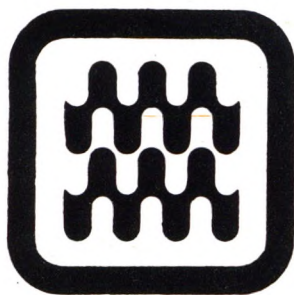
GENER 1981

N.º.11

UN ANY DESPRES

INFORME:
QUO-VADIS
POBLE

CAIXA D'ESTALVIS

PROVINCIAL

DE GIRONA

* * *

Agència Urbana PONT MAJOR
C/ Pont Major, 20 - Telèfon 20 96 32

* * *

editorial

JA NO SOM TAN NADONS!

Ja no som tan nadons, volem dir tant petits, tant minyons, puix ja tenim un any; un any de treball per anar omplint el contingut de les informacions i realitats que anem vivint en els nostres contorns. La revista Poble, malgrat tota la crisi que pateix el sector de la informació, com molts d'altres, ha tirat endavant i ha arribat feliçment a llur primer aniversari.

En el decurs d'aquest any hem intentat aportar el nostre petit grà de sorra per tal d'anar omplint el contingut de la informació dels llocs i entitats més properes a nosaltres.

En fer un petit balanç de la nostra tasca, no ens queda més remei que auto-jutjar-nos de "positius". Això no vol dir que no siguem censurables o criticables; estem convençuts que la nostra feina ha servit per alguna cosa. Ara i ací no obstant no volem pecar de xovinistes, ni de convençuts, creiem que el nostre positivisme no ens fa "sants", tots els que fem Poble creiem que la feina és millorable i que podem superar moltes de les deficiències que durant tot aquest any hem anat observant.

Amb la via lliure que deixa entreveure aquest nou any 1981 ens proposem millorar la nostra tasca. Pensem dotar la revista de més mitjans tècnics que permetin d'arrodonir-la, intentem fer una revista molt més elaborada fins i tot incloent-hi noves seccions.

Des del nostre punt de vista ens ha semblat adient d'introduir a la nostra revista, a part de tot el contingut que vosaltres lectors coneixeu prou bé, el terme "cultura". La nostra revista a part d'informar ha d'esdevenir també vehicle de cultura.

En definitiva, restem oberts a qualsevol suggerència i evidentment estem disposats a acceptar les crítiques que vosaltres lectors volgueu fer-nos. La part crítica obviament és també un element indispensable per tal de tirar endavant la revista, ens agradaria que fos una crítica per això que aportés quelcom de nou a la globalitat de la revista, això és, als espais concrets de la revista, mancances en els espais de la revista, etc.

El propòsit per aquest any és, doncs, d'informatius i d'aconseguir una veritable conjugació entre la informació local i d'alguna manera abastar també algun aspecte interessant de la nostra cultura.

Sapiguen, doncs, que la gent que tirem endavant la revista "Poble" estem plenament donats a la nostra tasca i oberts a noves suggerències.

Al cap d'un any seguim sencers a la vostra disposició. Solament ens resta dir ara una sola cosa: fins els mes que ve!

DIRECCIÓ

Consell d'Edició

REDACCIÓ

Narcís Casassa

Fidel Rincón

Narcís Baix

Josep Cros

Quim Rodríguez

Nicolau Pichardo

Josep Bou

Assumpció Vila

Joan Pallas

Josep Brugada

Raimunda Coll

Maties Martí

EDITEN

Unió Esportiva Sarrià

A.V. Pla de l'Horta

A.V. Sarrià de Dalt

A.V. Sarrià de Ter

A.V. Pont Major

Consell Municipal de Sarrià

COORDINACIÓ

Guillem Ramos i Cata

COLLABORADORS

Manuel Fernandez

Maria Comas

Jordi Ribera

Montserrat Rigau

COLLABOREN EN AQUEST NUMERO

Parroquia de Sarrià de Ter

IMPRESSIÓ

Impremta Pagès

Tipografia-Offset

Tel. 42 01 07 - Anglès

Diposit Legal: Gi. n.º 2-1980

La Revista POBLE agraeix a totes les Entitats, tant socials com comercials, llur col.laboració. No es fa responsable de les opinions del seus col.laboradors

Informe

QUO VADIS, "POBLE"?

Tal i com deiem en el primer número de "Poble", aquest nom fusiona dos conceptes diferents: l'espai físic que encercla Sarrià i la gent que viu i feineja per aquestes llars. Aquest segon concepte és el que integra el Pont Major en aquest col·lectiu de treball i reflexió que és la revista.

Quan a principi d'any va néixer la revista, la seva intenció no solament era fer "Poble" a través de les seves planes mensuals, sinó intentar crear un estat d'opinió i un estat d'unitat i bona harmonia mitjançant actes a l'estil de les "24 Hores de Futbol-Pista".

S'ha aconseguit aquest propòsit? Es despren aquesta unitat pel que s'ha llegit? S'hi troba aquest ambient de concòrdia pel que s'ha vist? Aquestes són les preguntes que cal contestar analitzant el que s'ha fet per constatar si seguim de dret o anem fent tortes.

Estem tips de dir que Sarrià és una comunitat dispersa que compta amb una història relativament recent de passatges insolidaris. Varem partir d'aquesta realitat. Si haguéssim fet cas del seny, si ens haguéssim deixat dominar pels fets justificant-nos amb el "tocar de peus a terra", no existiria "Poble". Aquest pragmatisme estàtic només ens porta a un immobilisme exasperant, d'esquenes al temps de canvi que vivim. Per tant, es va optar per una utopia que, si més no, ens permetia anar endavant.

POBLE

REVISTA D'INFORMACIÓ LOCAL · SARRIÀ - PONT MAJOR · MARÇ 1980 · N.º 2

Algú, i no li mancarien raons, ens podria acusar de no anar enlloc amb aquesta filosofia, però s'oblida que les utopies representen una concepció que ens fa més lliures i més humans i, en darrer lloc, ni són externes a un cert pragmatisme de futur ni estèrils per a la consecució d'objectius intermitjos que ens apropen a la consecució de l'objectiu final.

Una primera ullada als números sortits fins ara ens dona una imatge de sectarisme insolidari que posa en entredit aquesta unitat que es persegueix. Però hi ha quelcom més que es despren d'un anàlisi objectiu dels escrits i que posa en evidència una realitat intangible: Sarrià és constituït per varis nuclis amb una dinàmica cultural i social pròpia. I entre ells no es pot establir un ordre jeràrquic ni supeditar falses necessitats unitàries a problemes que necessiten una resposta "in situ".

El primer guany que s'ha operat amb aquest entestament per a la utòpica unitat ha estat el reconeixement de les comunitat de Sarrià de Dalt, La Rasa, Sarrià de Ter, l'Horta i Pla dels Vinyers. Senzillament, s'ha reflexat en "Poble" una diversitat que s'intuïa, però sense l'evidència que suposa el coneixement dels problemes i les conseqüents reivindicacions. El reconeixement d'aquesta realitat, només amagada per ments obtuses amb prejudicis o maximalismes, representa el fet més positiu que va marcar el camí de la revista al llarg de l'any.

En conjunt hi ha hagut cordialitat entre les diferents entitats que, representant les parts enumerades han elaborat "Poble". Només hi ha hagut algun reflexe d'intransigència. D'aquesta tònica de cordialitat hem d'excloure-hi al Consell, que ha estat blanc d'interpel·lacions degut a la seva essència executiva davant el poble, al desconeixement de les competències i limitacions de les quals està investit aquest organisme i perquè en alguns sectors del poble és qüestionable la seva responsabilitat.

La U.E.S. ha aparegut a "Poble" perquè moltes de les seves facetes incideixen en el poble i com deiem en el primer número, és just ressenyar que dintre de les seves limitacions va ser pionera en aconseguir vies de concòrdia entre els nuclis dispersos de Sarrià.

Pont Major ha quedat fora de l'anàlisi argumental, però veient la seva presència en la revista, hem d'aplicar-li els mateixos paràmetres d'apropament solidari usats per a els altres nuclis. Mitjançant el coneixement de la seva problemàtica estem tots una mica més prop d'ells i, junts, a igual distància de la mateixa metròpoli comú: Girona.

Així, doncs, ens reafirmem en el que s'ha dit en el primer número i perseverem en això: "Poble" és també una crida de solidaritat entre els nuclis escampats de la nostra comunitat; una crida a la superació de l'egoïsme, una crida a la col·laboració, a fi que aquesta xarxa de ferro i asfalt que ens envolta no estrenyi la visió dels nostres problemes".

FIDEL RINCÓN

L'ANY DE LA REVISTA

La primera notícia fou la del sorgiment de la revista. Una nova revista a Sarrià.

El mes de gener, la revista sortia sense nom. Els nostàlgics demanàvem i reivindicàvem el de "Carrilet", la que fou revista underground de Sarrià. La idea d'unió de diverses comunitats integrants del poble i el Pont Major, va donar com a resultat un nom poc original, però amb molt de sentit: POBLE.

L'any ha estat intens. Des de la creació del Consell Municipal Sarrià ha viscut una dinàmica pròpia de municipi, amb el joc polític determinat per l'actuació de les AA.VV. i altres entitats.

Les notícies al llarg de l'any s'anaven desgranant.

La Rasa quasibé inaugurarà la revista. La Rasa, un barri que malda per la decència; una zona mal equipada, un desastre urbanísticament parlant a on es descobriren uns soterranis plens de merda. Fou la notícia més olorosa.

A la Rasa per fi s'acabaren, amb l'esforç de la gent, les casetes, local social de la Comissió de La Rasa i vestuaris del Club de Futbol Sarrià. Però amb tot, el carrer central de La Rasa encara no està asfaltat i per urbanitzar el sector manca l'aprovació del Pla General. El fang i la polseguera són ja norma en aquesta zona. És el campí qui pugui.

El casc antic de Sarrià ha anat prenent en el decurs de l'any una fesomia pròpia de poble. El mes de març s'acabaven les obres del carrer Major (I fase) i el mes de juliol les de Carrilet i II fase del carrer Major; s'acabaven les obres i part dels maldecaps dels veïns amb l'aigua i els sots.

A punt d'iniciar-se les obres del Firal, veurem desaparèixer la casa Ramió?

El nou Consultori i la Llar de Vells (l'Esplai de la Caixa) col·laboren a donar aquesta imatge d'adecentament del poble, malgrat que amb deficiències. Al Consultori hi manquen els bancs demanats a Sanitat, i el Pediatra. La Llar de Vells, ja és petita.

Les "24 Hores de Futbol-Pista" al mes de juny varen donar un to d'unitat al poble i a la revista. Un regitzell de partits, equips, activitats i gent fou la tònica de la diada. Un èxit i alhora un dèficit per la revista.

Amb l'arribada de l'estiu, la revista s'omplí de festa.

Al Pont Major, les majorettes i la Policia Municipal varen ésser els amos del carrer per unes hores. Ball,

sardanes, jocs. La festa va fer moure el sentiment de poble del Pont Major.

Al mes de Setembre, 15 dies d'actes i festejos a tot Sarrià. Un programa molt atapaït, a Dalt i a Baix, amb el punt final de l'orquestra Maravella.

En esports no tot és Handbol. L'equip de muntanya ens ha anat oferint imatges de les seves escapades i l'esport popular pren força, amb la inauguració del circuit de footing-Sarrià de 3 quilometres, i el de marxa de 15 quilometres a la muntanya

El Basquetbol s'ha quedat sense la Bet, exiliada a La Casera, i el Handbol sense quatre joves veterans.

El Handbol, però, és el rei de la pista. Aquest any, amb el nou parquet i l'equip més jove s'han pogut fer partits internacionals, amb un bonic objectiu: París.

L'A.V. del Pont Major es mou. Amb la creació de la Junta per l'arranjament del cementiri, la organització de la Festa Major i la Festa de la Vellesa donen mostra d'un quefer de moltes hores. Els embossaments a la N-II durant les obres de Pedret donaren fe del trànsit que passa diàriament pel carrer del Pont. Les queixes no són en va.

L'A.V. del Pla de l'Horta ha aconseguit la modificació del itinerari de l'autobús, condicionat a la urbanització del Pla dels Vinyers i a un sector de Sant Julià de Ramis. L'autobús de les hores és un viatge sorpresa.

La Cultura, ha estat centre d'atenció pel Consell i les AA.VV. El mes cultural va oferir-nos conferències, xerrades (debat contaminació), la festa de Sant Jordi, la del Roser, cinema, jocs. Tot coordinat i molt dens.

S'han anat mantinguent, sempre en un grau de precarietat, les classes d'adults i les de català, tant al Pla de l'Horta, La Rasa, Sarrià, com al Pont Major.

El setembre, Salt i Sarrià es despertaren independentistes. Arrel d'un decret de Governació de la Generalitat de Catalunya s'obria el primer pas per l'inici dels tràmits de segregació de la capital. Sarrià independent? L'editorial del n.º 8 deixà a l'aire la proposta. Els ànims semblen calms a l'espera del informe econòmic encarregat pel Consell, que ens donarà pautes d'informació i de decisió.

El darrer número de la revista es tancava amb l'any. Nadal i bon any nou. La revista ja ha fet un any. Felicitats aniversari.

ASSUMPCIÓ VILA

Entrevista

ENTREVISTA AMB EN JOAQUIM VILANOVA, President de l'Associació de Veïns de Sarrià de Dalt

1.— Des de quant presideix vostè l'Associació de Veïns de Sarrià de Dalt?

—Des de l'anterior Assemblea en la que es va fer el canvi total de la Junta, ara fa un any.

2.— Quines han estat les realitzacions i gestions d'aquesta Associació de Veïns, en aquest període de temps?

—Les pròpies d'un començament, ja que hem tingut de fer-nos una composició de lloc al trobar-nos tota la Junta nova per dimissió de l'anterior; això ha portat una manca de continuïtat a l'Associació.

En el terreny econòmic s'ha saldat la resta de despeses de l'obra d'urbanització portada a terme per l'anterior Junta i s'ha fet un seguiment de cobrament de la resta que quedaven.

S'intenta, i així s'ha sol·licitat al Consell, l'arrenjament de les places del barri que es troben en una situació de pena. S'ha sol·licitat, sense aconseguir-ho de moment, un local social per poder portar a terme d'una manera decorosa, les activitats de l'Associació. En aquests moments utilitzem una petita sala destinada anteriorment a reunions de la disolta A.D.C. Sarrià de Dalt, sala que compartim amb el Grup de Jovent.

En el terreny cultural intentem donar suport amb les nostres possibilitats al Grup de Jovent com a futurs impulsors de la vida comunitària del nostre barri.

També podem dir, que s'ha orientat conjuntament amb l'Associació de Veïns del Pla de l'Horta, cap a una Festa Major més popular. Creiem que s'ha donat un primer pas i pensem potenciar la iniciativa en la propera Festa Major a celebrar aquest any.

Una altra tasca és la de mantenir en condicions les instal·lacions de bombeig i xarxa d'aigua potable al nostre barri, vetllant pel seu puntual subministrament i qualitat.

Altres, intentar millorar la convivència en el nostre barri i que es puguin treure els màxims fruits a les instal·lacions i realitzacions que a través dels anys s'han fet i que no són poques.

3.— Actualment, quin és l'àmbit d'actuació de la vostra Associació de Veïns?

—L'Associació de Sarrià de Dalt nasqué entorn del barri Torras. Precisament aquest any s'ha ampliat a tota la barriada de Sarrià de Dalt, incluint la zona de pagesia.

4.— A nivell de participació, com creieu que responen els veïns de Sarrià de Dalt?

—Els veïns han respòs quan s'ha demanat la seva col·laboració. Fa uns mesos van aportar el seu esforç personal un bon nombre de persones en l'arrenjament del tram de portada d'aigua potable al poble.

Tenim depositada tota la confiança en el Grup de Jovent que ja hi participà de ple en l'anterior Festa Major. També ha realitzat, entre altres coses, un treball de recollida històrica de fets i dades de Sarrià de Dalt, que ens agradaria fossin publicades com cal quant abans millor.

La participació complerta del poble a estat espontània quan han existit problemes greus. Crec recordar que a l'any 1973 el poble s'uní formant solidària pinya, quan ens trobàrem mancats d'aigua potable a les cases. Aquest fou el motiu de la naixença de l'Associació de Veïns "Paul Torras", origen de l'actual Associació.

Cal recordar que Sarrià de Dalt a estat un nucli de permanent activitat. Podríem enumerar:

— Celebració de festes netament populars, que es perderen posteriorment.

— Capdavanters en l'inici de moviments obrers: J.O.C. i H.O.A.C.

— Iniciadors d'activitats culturals populars de postguerra amb grups de teatre, ja de gent gran, ja de jovenalla. D'aquests grups en nasqueren cavalcades de reis amb passejades que uniren a Sarrià de Dalt i de Baix.

— Creació de la Cooperativa de Consum l'Amistat.

— Inici i desenvolupament del grup esportiu A.D.C. Sarrià de Dalt, avui inclòs dins la Unió Esportiva Sarrià.

— En el moment en que mancà l'aigua potable, com ja hem dit abans, fou el poble que veient que ni l'Ajuntament ni els promotors del Grup, no hi trobaven solució, es volcaren a solucionar el greu problema, portant a terme una nova captació i portada d'aigua. Es construí un nou dipòsit per substituir el que havien malmès les obres de l'autopista.

— Construcció d'un local per a teatre-cinema, bar i local social, anomenat Centre Parroquial, amb la participació física i econòmica d'una gran majoria de poble.

— Cal recordar que fou l'Associació de Veïns qui es mogué, organitzà els projectes i les realitzacions

urbanístiques del Grup Torras, amb nova xarxa d'aigua, nou enllumenat, pavimentació de vials i voreres, canalització d'aigües de muntanya i les portà a terme amb la col·laboració econòmica del barri, a les que s'hi uniren Torras i el Consell.

Si en aquests moments hi manca participació és degut, en part, a un problema de convivència i de divisió de persones i grups; problema que cal arrancar quant abans millor, donant nova il·lusió als veïns del nostre barri.

Cal pensar que la participació del poble no pot forçar-se i entenem que té de donar-se a mesura d'unes possibilitats. Cal recordar que moltes activitats s'han portat a terme gràcies a l'actuació d'unes poques persones que han mogut varies activitats alhora i que quan aquestes persones s'han cremat, s'ha apagat el foc. Crec que la tasca de l'Associació està en acostar nova llenya al foc, que aquesta llenya cremi mesuradament, que no sigui una fogarada i intentar aprendre que a mesura que ens anem cremant tenim d'acostar nova llenya al foc. Aquest acostar és fonamental en els moments actuals; el futur de Sarrià de Dalt pertany a noves generacions; aquests, el jovent, és el que té de donar un bon foc, que substitueixi aquest petit caliu que està a punt d'apagar-se.

5.— Quins són els problemes més greus que té plantejats actualment el veïnat de Sarrià de Dalt? (Entenem problemes assolibles des d'una plataforma d'actuació d'Associació de Veïns)

—Un problema de divisió, vergonyós des de qualsevol punt de vista que es miri i més havent-se donat dintre la petita comunitat de la nostra barriada.

A raó de la Festa Major, s'aguditzà un problema latent entre el Consiliari del Centre Parroquial i l'Associació de Veïns. Una Festa Major que tenia d'ésser motiu d'unió i acostament de persones, va ésser motiu de trencament entre aquestes i les entitats que representaven: Centre Parroquial, Associacions de Veïns del Pla de l'Horta i Sarrià de Dalt. El Centre que tindria d'ésser motiu d'exemple i de saber donar la mà, abandonà la comissió de festes pocs dies abans, sense voler donar explicacions oficials, deixant a l'estacada tota la responsabilitat econòmica i d'organització a les Associacions del Pla de l'Horta i Sarrià de Dalt, i el que considerem més greu, l'intent de manipulació d'aquests fets.

L'Associació creu que el Centre tindria de ser lloc d'acolliment i participació i ésser promotor de totes les activitats culturals del barri, en el que les entitats vives del poble i prengessin part: Grup de Teatre, Grup de Joves, Associacions de Pares, Associacions de Veïns, etc. En una paraula, que en el Centre fos possible el diàleg, essent vincle d'unió, no de divisió. Cal també recordar que fou el poble qui el va construir i és al poble a qui pertany.

6.— Com veieu les gestions i les realitzacions que ha dut a terme fins ara el Consell Municipal?

— Encara que en el nostre barri s'han vist poquíssimes activitats, en general diria que és ben clara la seva actuació positiva, amb possible millorament. Caldria que moderessin un cert centralisme i es volguessin més cap a les barriades i nuclis mancats de molts serveis.

7.— Quina creieu que ha d'ésser la nova fórmula municipal per a Sarrià?

— El Consell, a nivell de poble de Sarrià, tindria de nèixer i créixer de la selecció del veïnatge vers els seus representants per elecció directa.

8.— Tornant als temes que ens afecten una mica més de ple, els de l'Associació de Veïns, quins creieu que

haurien d'ésser els objectius i finalitats de l'Associació de Veïns que vós presidiu?

— Cal recordar que l'Associació de Veïns és un grup de persones escollides pel barri, per a donar servei. Els objectius i finalitats bàsiques de la nostra Associació estan en donar aquests serveis al barri.

9.— El jovent, aquesta part tan important de qualsevol poble o de qualsevol veïnat, com funciona a Sarrià de Dalt? S'interessa el jovent pel decurs de l'activisme de l'Associació de Veïns? Quina és la seva participació?

— Creiem en el jovent, ja n'hem parlat. És evident la seva importància dins la nostra comunitat. Esperem amb il·lusió les seves propostes. Per cert... avui ens han fet saber la seva intenció d'organitzar la Festa del Roser, i intentar revitalitzar aquesta diada. Per descomptat que aquests joves poden comptar amb tot el suport de l'Associació.

10.— Com creieu que hauria d'ésser la propera Festa Major de Sarrià d'enguany?

— Aprofitant l'experiència de l'any passat, l'Associació veu la Festa Major amb una millor participació popular. Creiem que ella té d'ésser motiu d'unió entre joves i grans i entre barris de Sarrià de Dalt i poble de Sarrià.

Creiem en l'unió de Sarrià, però no creiem en les integracions artificioses, com podria ésser anar massa depresa a la celebració d'una festa conjunta. Cal anar primer vers la integració de barriades i no perdre el caràcter tradicional, originari de les festes majors, deixant, això sí, les portes obertes per una possible integració futura.

11.— La Revista POBLE en essència, vol ésser o tracta, mitjançant llur aparició mensual, d'aglutinar en un marc informatiu tot el context que nosaltres anomenem Sarrià. D'un temps a aquesta part una de les mancances més grans que ha tingut la Revista ha estat precisament manca d'informació i col·laboració de la gent de Sarrià de Dalt. A què creieu que es deu aquest manament?

— Esperem que poc a poc [podem] arribar a una millor col·laboració amb la Revista. Ella és un mitjà molt bó per fer poble i no cal deixar-la perdre. Com a president de l'Associació de Veïns de Sarrià de Dalt, em sento responsable de la manca d'informació, així com de la poca participació a la Revista.

12.— Des del vostre punt de vista, creieu que la gent del casc antic fiscalitzem les activitats del poble?

— No crec, en aquest cas, en la fiscalització de les activitats. Sí crec en el treball de les persones. Un poble o un barri ha estat, és i serà el que ha volgut, vol o voldrà ésser.

13.— La fusió dels dos clubs esportius sarriàncens en un de sol, creieu que ha influït en el desenvolupament de les vostres activitats?

Va ésser la fusió dels dos ens esportius un perjudici per a la gent de Sarrià de Dalt? Ha estat quelcom negatiu?

— Crec que ha estat negativa aquesta integració, però no cal buscar culpables. Crec que ha estat el propi barri el qui amb la seva indiferència ha fet possible aquesta pèrdua i continuant amb la seva actitud passiva fa que les activitats esportives vinguin dirigides per la forma de pensar i actuar de la gent del barri de Sarrià de Baix.

L'activitat esportiva que es porta amb una participació activa amb gent del barri i que amb gent i participació es destaca és el grup de muntanya. La seva activitat creiem que és molt positiva per el tracte i convivència entre joves i quitxalla i entre aquests i els grans.

Art i Lleure

EL RITME

L'art —diu Kandinsky— no se situa fora de la vida; neix d'un impuls natural, la llei fonamental és el ritme.

Aquesta llei del ritme així descoberta, és bàsica, doncs la trovem tant en la naturalesa, com en l'home, com en l'art i permet a l'art ésser a la vegada el llenguatge de l'home del cosmos".

El ritme és dinàmic, el seu impuls prové de la mateixa naturalesa i com aquesta és indeturable.

El ritme és latent i al mateixa temps impalpable, veiem el seu pas però sempre després del temps.

Les forces del ritme impulsen a l'acció, acció que cada vegada és diversa, perquè l'impuls també és divers. Cap acció es repetible, serà progressiva o regressiva, però mai igual.

La continuïtat, la superació de la vida i de la mort, virtuts pròpies de l'home, provenen de la mateixa naturalesa; ens adonem que la natura no es detura mai, produeix incessantment, no perd el ritme, si el perdés seria el caos.

L'home, com a membre d'aquesta natura, no pot deturar-se ni es detura mai, serà un caminar ràpid o lent, però sempre mostrarà la seva existència.

L'acció, el seu impuls dinàmic el porten a la creació.

A Sarrià, la creació, el ritme, tampoc es perd. Fent un balanç de les activitats dutes a terme fins ara ens adonem que amb un període de quatre anys es porten moltes exposicions importants, a la sala d'art Carrilet, a la Biblioteca, al Centre Parroquial, i aquest darrer any a la nova Sala de la Casa de Cultura. Amb aquest cur-llarg període de temps hem pogut veure tres exposicions col·lectives d'artistes i aficionats a les activitats plàstiques vinculats a Sarrià.

Aquest any, per fi, s'ha pogut fer el catàleg-recull dels participants en aquestes exposicions. El catàleg no és en va sinó que és un document imprescindible pels mateixos interessats i serveix com a justificació històrica del fet.

L'any 1977 es va poder veure les peces arqueològiques trobades a les excavacions efectuades a la vila romana de Sarrià, al Pla de l'Horta. Les catorze peces exposades varen ésser deixades per el Servei Arqueològic de la Diputació de Girona.

A càrrec de la mateixa entitat es va efectuar l'any 1978 una mostra i primera en el seu gènere de Ceràmiques de les Nostres Comarques dels segles XV al XIX. Els aficionats a la ceràmica recordaran el regitzell de plats, bols i rajoles decorats amb diverses tècniques segons el lloc i les èpoques.

D'ambdues exposicions es varen efectuar els corresponents catàlegs explicatius amb referències històriques i artístiques de cada tema. Continuant amb exposicions, de segur que ningú no ha oblidat encara la que es va fer l'any passat per la Festa, anomenada "Records de Sarrià". Una gran quantitat d'objectes de tota classe i procedències, varen ésser portades per tots els sarriàncs i aficionats a guardar a casa seva aquells objectes que amb el temps han caigut en desús, però que hom no pot ni ha de desprendre's-en.

Planxes, olles, tasses, nines, miralls, rellotges, tot servia i va servir per fer d'aquesta exposició la més popular i la més visitada de totes.

Ara al "impase" del 80-81, la Lola Pagès, filla de Sarrià, mare de l'Emília Xargay, ens deixa gaudir de les seves obres. Amb la seva espontaneïtat de representació ens recordarà aquest impuls que voldríem en l'home i que és expulsat d'una manera o altra. El seu camí ha estat la pintura, un dels molts llenguatges de l'art.

RAIMUNDA COLL

Tribuna Lliure

SARRIANENCS, SARRIANISME I TOCS SENSE TAVERNA

D'aquestes tres locucions més o menys properes i tocants als nostres ambients, n'hi ha una que ara i ací podem dir que en restem ja definitivament orfes. I és precisament aquesta dels "tocs sense taverna". Irremissiblement fer un toc al nostre poble és quelcom extraordinari. Anem a dir que, d'alguna manera, de sarrianencs encara en queden uns quants i de sarrianisme encara de tant en tant en sorgeixen alguns rebrols. Però, amics meus! de tavernes, bars o tasques típicament sarrianenques n'estem molt o força mancats.

D'un temps a aquesta part, en el nostre poble, assolir la bohèmia, la tertúlia i la xerrameca populística a l'entorn de fer senzillament un "toc" és gairebé en els nostres temps quelcom pràcticament impossible.

Sarrià, que ja de bell antuvi havia estat un poble terriblement fidel al vell i quotidià ritu de fer el "toc", en els actuals i enterbolits temps moderns, apareix en les nostres rodalies com una consuetud ja pràcticament acabada.

De les més velles i antigues generacions de passavolants que de tant en tant s'aturaren a Sarrià, en les nostres tavernes per a fer un moscatell amb carquinyolis, una barreja, un aiguardent o bé un senzill café amb gotes, a hores d'ara no ens en resta ni el record més remotíssim.

D'antuvi, aquest mateix carrer que ara anomenem Major (que sovint és més "Major de solitud" que de res més i sobretot en les hores més bohèmies) era un lloc de passada de molts carreters i rodamons que feien "parada i fonda" en la nostra població per tal de fer senzillament això, el "toc". Els nostres avis ben segur es deuen recordar del nombre de cafès i tavernes que existiren en el poble, i amb ells també deuen de recordar determinats tartaners i carreters que sovint feien la mateixa ruta i s'aturaven en el nostre territori per tal de reposar i fer el clàssic "toc". Aquests cafès i tavernes, comportaren fins i tot tertúlies i personatges ben característics. Un d'aquests personatges que hom conegué, fou l'avi "Nisus", home que per llur tarannà i pel seu caràcter tirant a geniut esdevingué sens dubte un personatge conegut i adicte a la militància del tavernisme del nostre poble. Bells temps aquells!... Sí, senyors! Ara en els temps que anem vivint, la qüestió del tavernisme en el nostre poble deixa molt que desitjar, a voltes resulta terriblement difícil prendre el

"carajillo" de després de dinar, fer el vermut o fer el "toc" al vespre. El fet de fer això ha comportat durant força temps una mena d'associacionisme. Hom acudeix als bars i tavernes més predisposat a xerrar que a consumir; el fet de trobar-se després de dinar o a la nit, amb un got a les mans era i és quelcom agradable; ara això, desgraciadament, en el nostre poble s'està exhaurint. Sembla del tot evident que la gent amb un got entre els dits o a l'entorn d'una taula, és més predisposada als projectes, a les noves idees, a l'evocació del passat, etc. En definitiva, el "personal", al bar o a la taverna s'agrupa més, es consolida moltes vegades generacional, s'endevina a voltes més xerraire i populatxer, i això és bo. Un dels casos més recents i coneguts que s'han viscut a Sarrià pel que fa a això de que parlavem, dels tocs de taverna, les tertúlies de Cal "Centro" han marcat en la història sarrianenca una fita important. Ara ja malauradament, no es pot ni somniyar de trobar-hi ningú (i a vegades ni café a la maquina, que ja és dir molt); però vaja, això ja és una altra història (l'ho del café, es clar). És una llàstima! Que hi farem!

De debó, això de fer el café fóra de casa i a més a més amb tertúlia com es feia abans, és ja gairebé impossible, i qui diu això, encara diu més quan hom es proposa fer el vermut el diumenge o fer un "toc" a les dotze del vespre. I és que a Sarrià potser el que ens manquen són tavernes amb ambient, i no és per manca de tertulians adictes, sinó per la manca de llocs amb gràcia. I dic amb gràcia, perquè sabut és de tots que funcionen diversos llocs d'aquesta militància a Sarrià de Dalt i a La Rasa, però crec que no són prou acurats, o almenys no tenen la gràcia que tal vegada haurien de. Ens manquen tavernes per fer-hi ambient puix és terriblement empenyador anar-hi a Girona, no pel fet d'anar a la ciutat, sinó pel fet de no poder fer-ho a Sarrià.

Ens manquen més tasques, almenys que funcionin d'una manera més oficialitzada, amb un altre tipus d'ambientació. D'altre banda, de bohemis tronats, piulats, i marxosos no ens en manquen pas. Per a començar, potser ja en seríem una bona colla i si en desmitifiquessim algun més d'aquests històricament empedreïts, potser la cosa agafaria un aire, un ambient i una marxa gens menyspreables.

JOSEP BRUGADA

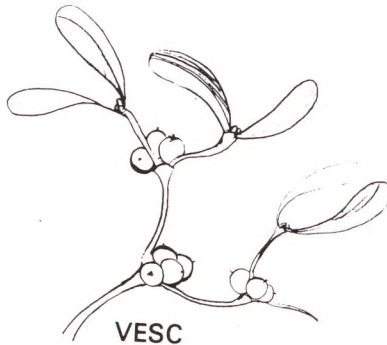
NOTA DE REDACCIÓ: Aquest espai de "Tribuna Lliure" es una plana oberta mensualment als lectors que ens lliurin un escrit o una opinió. S'ha de fer, explicant que és per aquest espai obert

Quadern de natura

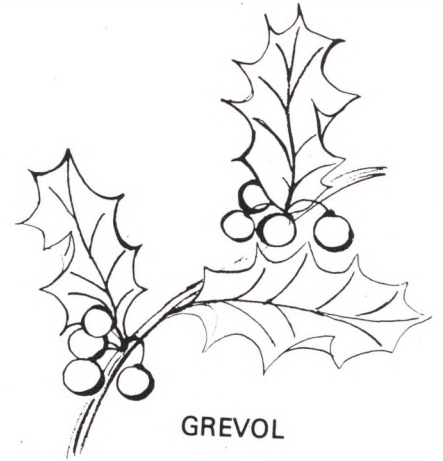
EL GALLERAN, GRÈVOL I VESC

GALLERAN

VESC

GREVOL

Als mesos d'hivern, com si defugissin del fred, floreixen i fructifiquen algunes plantes dels nostres boscos. El galleran, el grèvol i el vesc són tres d'aquestes plantes, abundoses al nostre país, i que per tant cal conèixer bé.

EL GALLERAN (*Ruscus aculeatus*)

Sinònims: brusc, boix mascle, boix marí, cirerer de Betlem.

DESCRIPCIÓ:

Petit arbust, que es manté verd tot l'any. Les seves fulles són molt menudes, pràcticament passen inadvertides. El que en aquest cas anomenem fulles són en realitat tijes aplanades que han adoptat aquesta forma. Les falses fulles, anomenades fil·locladis són de forma lanceolada i acaben en una petita punxeta.

Les flors que neixen a la part central de les falses fulles són de color blanquinós i petites. Els fruits rodons i vermells apareixen a la tardor i a l'hivern.

VIU:

A la terra baixa catalana, com espècie característica de l'alzinar i també als estats de degradació d'aquest.

PROPIETATS MEDICINALS:

Aperitiva i diurètica.

VESC (*Viscum album*)

Sinònims: herba de vesc, vesc quercí.

DESCRIPCIÓ:

Planta paràsita que creix sobre les branques d'arbres i arbusts. Viu molts anys, podent arribar a prendre l'aspecte d'un arbust. Branquillons molt ramificats;

portant fulles oposades, amples i obtuses al seu extrem, un xic carnosos i d'un color verd esgrogueït. Hi ha plantes mascles i plantes femelles; aquestes últimes són les portadores dels fruits. Els fruits, primerament verds, maduren a la tardor adquirint un color blanc d'ivori. Són carnosos i al aixafar-los molt enganxosos. Viu principalment sobre fruiters, pollancre i pins de les terres humides, des dels Pirineus fins a Portugal.

PROPIETATS MEDICINALS:

Considerada antigament com a diurètica i com un remei per les malalties del cor i la circulació; però que degut a la manca de coneixements de la seva composició ni com actua al cos humà, es considera ara per ara com a tòxica.

GRÈVOL (*Ilex aquifolium*)

Sinònims: boix grèvol, grevoler, greu, agrifoli.

DESCRIPCIÓ:

Petit arbret que pot arribar a fer 10 metres d'alçària, verd tot l'any. Les seves fulles són dures, rígides, molt lluentes i amb espines punxants. Les flors blanques o rosades neixen a la primavera en ramells a la base de les fulles. Els fruits que maduren a la tardor són poc més grans que un pèsol, lluents, rodons i de color vermell.

VIU:

A les obagues de la terra baixa catalana i és característica de l'alzinar muntanyenc i de la muntanya mitjana (roureda, fageda...)

PROPIETATS MEDICINALS:

Les fulles són laxants i diurètiques. Els fruits mastegats tenen efectes purgants. En quantitats elevades són molt tòxics (podent provocar la mort).

JOSEP BOU

AUTOSERVEI M A S S E G Û

Passeig S. Joan Bosco s/n.
Telefon 21 57 72
PONT MAJOR

Consell Municipal

INFORMACIONS COMISSIÓ DE CULTURA

BIBLIOTECA MUNICIPAL:

S'està actualitzant i adequant aquest servei municipal amb noves adquisicions que puntualment en tenen comunicació les diverses entitats i associacions del poble. Creiem que cal potenciar més la lectura i per això cal un esforç de tothom. Recordem que a més de les hores convingudes d'obertura de la biblioteca hi ha un servei de préstec que pot ser molt adient a les persones que no disposin de temps per a estar a la biblioteca.

Aquests últims mesos ens hem fixat l'ampliació per consulta dels estudiants d'E.G.B., i a partir del gener del 81 incorporarem llibres de consulta per l'ensenyament mitjà, així com per a la lectura en general.

S'està ampliant tot el que es refereix a llibre en català. I s'adequarà un revister, que a més de trobar-hi les revistes ja existents s'incrementarà amb un conjunt de les nostres comarques i fóra d'elles:

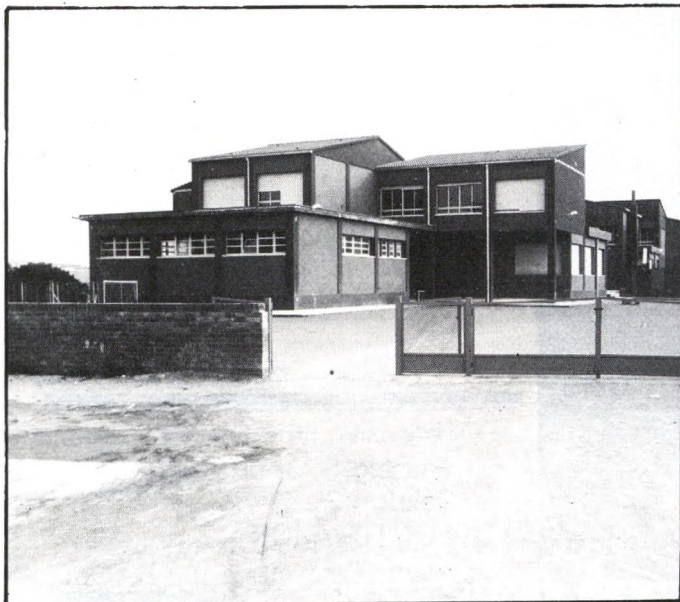
Actualment hi ha: Rodamón, Presència.

S'incorporen: Avenç, Fullaraca, Olotí, Gra de Fajol, Ciència, Som. Cal dir també, que cada dia s'hi recullen els diaris: Los Sitios, Punt Diari i Avui.

Agraïrem, també, que qualsevol suggerència i idea de noves incorporacions se'ns comuniqués.

EXPOSICIONS:

Aquesta comissió de cultural planifica per tot un any les diverses exposicions. Després de la nostra col·lectiva Festa Major 80, que aplegava a les persones de Sarrià que van col·laborar-hi, aquest Nadal 80 hem volgut oferir una mostra més ampla de la sarrianenca Lola Pagès, mare d'Emília Xargay, prou coneguda per a tots nosaltres. Lola Pagès (1.904-1.976) té una extensa producció,

gairebé produïda en un interval de temps relativament curt. Les seves exposicions daten des del 1968, havent-se presentat en diverses mostres-homenatge a Girona, així com també Barcelona, Madrid, París...

Lola Pagès: un exemple de vivència i espontaneïtat. Aquesta exposició restà oberta les passades festes nadalenques a la casa de cultura de "La Caixa" de Sarrià.

CONCURS DE PESSEBRES:

Engany s'ha celebrat el II.on Concurs de Pessebres a Sarrià. Amb la participació d'uns 25 components, hem pogut observar molt variades formes de composició dels pessebres. Observem que es trona a revaloritzar el pessebre clàssic, incorporant-hi els elements tradicionals: les figures. La major part dels pessebres han estat fets per nois i noies d'un promig d'edat d'11 anys, i ho trobem molt important perquè a més dels valors que implica, el pessebre dóna unes possibilitats de manipulació i d'aprenentatge molt grans.

Per molts anys als participants. I als qui no ho vau fer, penseu-hi per l'any vinent.

El Centre Parroquial de Sarrià de Dalt i l'Escola "Montserrat" han tingut premi especial.

El guanyador individual ha estat en Xavier Ribas, de 15 anys, del Pla dels Vinyers.

PASTORETS:

Aquestes festes hem pogut veure altre vegada "Els Pastorets". Els alumnes de 8.è d'E.G.B. de l'escola "Montserrat" van oferir dues representacions al Centre Parroquial i al Patronat de Pares de família. Pensem que és una activitat a potenciar per a tots els anys propers, doncs implica una revalorització d'uns costums populars i també una lliçó de saber treballar en grup, de saber voler donar-se al poble.

LA SALUT A L'ESCOLA:

Aquesta Comissió de Cultura va fer les passes adients per tal que en el present curs escolar 80-81 es pogués fer una revisió mèdica a l'escola. La disposició dels metges del poble fou molt correcte i fins i tot ja el·laboraren una fitxa a omplir.

Ens ha coincidit que la Generalitat de Catalunya té aquest projecte per les escoles i destinarà un pressupost, encara que molt petit, i uns equips de metges. Per aquesta causa donem pas a aquesta via i vetllarem per la seva realització. Sabem que l'esmentada revisió serà pels cursos de 1.er, 5.è i 8.è d'E.G.B. que de fet recauen en les edats més necessitades d'aquestes revisions. Des de l'escola ja se'ls ha entregat una fitxa a la família perquè sigui omplerta adequadament.

RECORDEM...

El 23 d'abril del 1981 es fallarà el **II.on Concurs Literari** de Sarrià.

Bases:

- 1.— Tema lliure.
 - 2.— Llengua catalana.
 - 3.— Categories: Infantil (fins a 14 anys).
Juvenil (14-18 anys) i
Sèniór (a partir de 18 anys).
- Plaç de presentació: fins el 30 de març 1981.
S'admeten tot tipus de gèneres.

I.er Concurs de Fotografia Sarrià de Ter

Bases:

- 1.— Tema lliure.
- 2.— Format i tamany lliure.
- 3.— Plaç de lliurament: 28 de febrer del 1981 a les oficines municipals de Sarrià.
- 4.— Classificació: blanc i negre/ color.
- 5.— No hi ha límit d'edat.
- 6.— Valoració: originalitat i nivell tècnic i artístic.
- 7.— Es valoraran també les fotografies antigües que es presentin.

Es fallarà durant el MES CULTURAL a celebrar el Març del 1981.

CAL UN PSICÒLEG A L'ESCOLA?

L'educació, entre altres coses, reclama el coneixement de la conducta del nen, el coneixement del seu desenvolupament. A tot això, a aquest treball en general, en diem psicologia. Es obvi, doncs, que a l'escola cal que el mestre conegui prou bé el que necessita el nen per així poder aplicar una metodologia que l'ajudi i li creï unes condicions favorables.

Cal reconèixer, però, que a les escoles per part dels mestres no s'ha tractat adequadament aquest coneixement. Com en altres institucions la Universitat, les escoles universitàries, necessiten una transformació radical. Seria un tema monogràfic a part.

Però tornem a l'escola:

És una realitat que hi ha nens amb conflictes. Moltes vegades aquests conflictes provenen de la família on el nen no ha tingut una acurada atenció i no se l'ha ajudat en les seves primeres funcions. També trobem dificultats en el nen que provenen del medi on viu... i tot això ho diguem per la discriminació que ja s'observa en el parvulari; és a dir, ja als tres anys.

També hi ha conflictes derivats de les pròpies dificultats d'adaptació del nen.

QUIN PAPER JUGARIA EL PSICÒLEG A L'ESCOLA?

En un centre educatiu, a més dels corresponents professors, hauria d'existir un equip orientador. Tenim experiències en països prop de casa nostra. Fins i tot en alguns centres de casa nostra que s'han plantejat aquesta

qüestió. Aquest equip orientador, en principi hauria de tenir:

- Un psicòleg i/o pedagog, que les seves funcions serien: l'exploració psicològica, la síntesi de dades i una tasca d'assessorament i coordinació.
- Els tutors: d'alguna manera ja funciona perquè és el mestre encarregat del nivell que li pertoca. Ha d'entrevistar-se amb alumnes i pares.
- Metge: Ha d'explorar periòdicament als escolars; estudiaran casos que presentin dificultats.
- Assistent Social: Fomentarà el desenvolupament emocional dels alumnes i la seva adaptació social, essent l'encarregat de portar la col.laboració escola-societat.
- I, evidentment, els professors i els pares.

D'alguna manera, doncs, hauríem de treballar la possibilitat del psicòleg. No solament perquè faci de psicòleg clínic, és a dir, amb tractament dels nens problema sinó també com a estudiós de la conducta en general, i les causes que la determinen. Una tasca de creació de condicions que permetin el desenvolupament en totes les seves possibilitats intel·lectuals, afectives i socials. El psicòleg que treballa colze a colze amb el mestre, que l'ajuda a comprendre millor al nen i organitzar més acuradament l'educació.

Seria interessant que aquestes ratlles servissin per a establir un debat. Però en el ben entès que han de ser totes les parts implicades: escola, junta de pares d'alumnes i ajuntament.

JOAQUIM RODRÍGUEZ I VIDAL
Conseller de Cultura

Electrodomèstics

LLUÍS RIBAS

- * ELECTRODOMÈSTICS
- * OBJECTES DE REGAL
- * JOGUINES

Major de Sarrià, 87, 89 i 91 - Telf. 20 72 07
SARRIÀ DE TER

Sarrià de Dalt

MUNTANYA GRUP INFANTIL

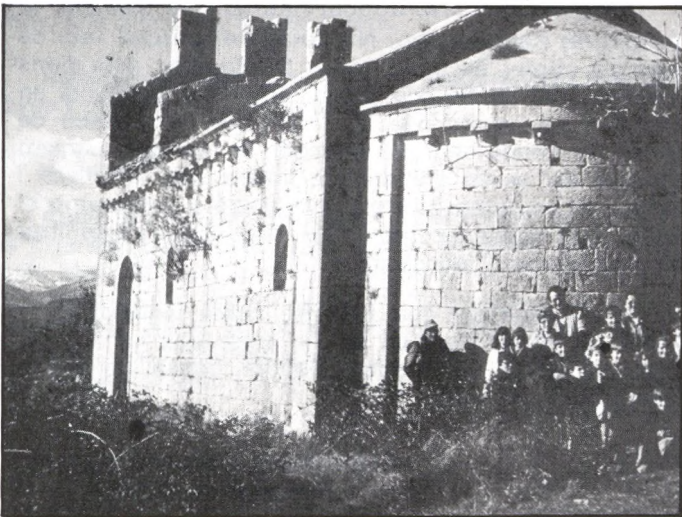
La Temporada 79-80 es portaren a terme 12 sortides, un Aplec i dues Acampades.

El nostre "jovent petit" ha petjat diferents comarques: Gironinès, Selva, Garrotxa, Ripollès, Cerdanya, Muntanya mitja i Alta Muntanya.

Vàrem disfrutar plegats i els pares dels nanos varen col.laborar amb nosaltres gaudint tots plegats de molt bona harmonia.

Aquest any el grup de grans ens vol donar un cop de mà en la marxa del grup infantil. De moment estan organitzant els dissabtes que poden, jocs per els nanos al Porxo, creació del Betlem per portar a muntanya, Pessebre al Porxo... etc. Bona voluntat creiem que n'hi ha. Mirarem d'avançar plegats.

De moment aquesta temporada s'han portat a terme dues sortides. La primera el dia 16 de novembre a Núria amb una assistència de 70 persones que pujaren amb el cremallera, visitaren el Santuari i voltants i després de dinar plegats vora la font emprengeren el camí de baixada (que és molt bonic) a peu.

La segona sortida fou a Santa Bàrbara per portar-hi el pessebre. Aquesta és una costum molt arrelada entre muntanyencs. És una forma de dir que vivim les tradicions de la nostra terra i les portem als cims que estimem o dins les hermites que la gent ha abandonat i que nosaltres valorem pel que han representat en la història de Catalunya.

Vàrem ésser 52 entre nanos, joves i pares, que disfrutarem de formes ben diferents.

El paisatge, la natura amb un dia fabulós, les castanyes que tots vàrem recollir per després fer la gran castanyada amb un moscatell que algú va tenir la bona pensada de pujar....

Per a mí, veure jugar jovent i nanos a jocs creats per ells, al marge del que la societat de consum o la "tele" els fica al cap que tenen de jugar, és quelcom molt important. Sense portar res per passar l'estona, el temps se'ns va fer curt, vàrem disfrutar de valent.

Bé. Ja sabeu, tornem a caminar! Si algú s'hi vol "enganxar" tothom i està convidat.

El nostre programa de sortides és el següent:

8 Febrer FINESTRES
1 Marc CASTELL DE TORROELLA
29 marc... RUPIT-SANT JOAN DE FÀBREGAS

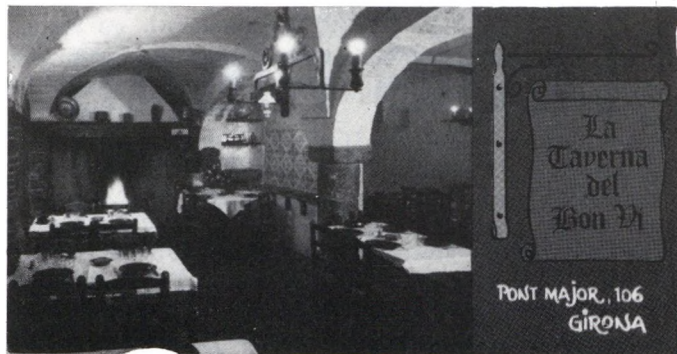
La Taverna del Bon Vi

Restaurant = Bar

...

PLATS TÍPICS DEL PAÍS

Pont Major, 114 - Telf. 21 36 84 - GIRONA

EL QUE HAURIA D'ÉSSER

Si no mirem massa el poble sembla que tenim de tot; si el mirem amb detall trobem que ens manquen moltes coses.

Veureu, comencem... Per entrar a Sarrià de Dalt cal creuar l'autovia (que ens hi sobra), i és un tema amb el que no ens hi volem posar i en el que s'hi ha gastat més tinta.

Bé. Anem a entrar al poble i si és de nit la foscor es fa palesa per la manca d'enllumenat a la Carretera de Sarrià de Dalt; més endavant tot canvia, doncs en el Grup Torras gaudim d'un bona llum que seria del tot agradable que a la carretera hi hagués la mateixa. Esperem que en el decurs de l'any 81 tindrem aquest problema resolt.

Esperem a l'endemà per fer una visita més minuciosa al nostre Grup.

Lògicament podem dir que Sarrià de Dalt és una gran zona verda, però una zona verda formada per parcel·les de propietat privada que tothom s'arregla com pot, segons el seu temps i el seu gust. Però el que verdaderament ens manca son llocs públics, i del que el municipi no es pot excusar per la manca de lloc.

En quant a l'indret anomenat parc infantil té molt que desitjar, tant per l'estat de deixadesa en que es troba com per la inseguretat que representa per els nostres infants, car la proximitat de la carretera el fa molt perillós, fent-se del tot necessari que aquest espai quedi tancat tant pel costat de la carretera com pel dipòsit de la piscina. D'això ja se'n ha donat raó a l'Ajuntament.

Els nostres infants han tingut l'oportunitat de participar en un concurs de cartells alusius a la campanya de neteja "SARRIÀ NET" que en dades properes l'Ajuntament vol dur a terme. Creiem que els més grans també tenim una oportunitat de fer el "Sarrià Net" que tots volem, començant per el nostre tros de vorera corresponent.

Segurament més d'una vegada tots us haureu fet palesa la necessitat de mantenir el poble més net, però pot ser que no tot depengui de la bona voluntat dels veïns, doncs per això també falten una sèrie de serveis (papereres, contenidors, etc.) que amb un equip de manteniment i amb el suport de tots farem del tot més viable aquesta tasca.

Ja hem donat una volta al Grup. Ara potser el que ens convindrà és fer-ho per les seves rodalies i ens internarem en els boscos, que ja deixen de ser-ho per passar a fer de magatzem de deixalles i de noses que sobren a casa i tot això amb perjudici de tots. Creiem que amb l'instal·lació de contenidors i un xic d'esforç de tots podem arribar a tornar passejar una altra vegada tranquils pels nostres boscos.

Bé. Avui hem donat un repàs molt per sobre, exposant uns problemes que tenim i que els hi convé una solució urgent.

Esperem que en el decurs d'aquest nou any farem de Sarrià de Dalt el que verdaderament tots volem.

JOSEP CROS.

Libreta de ahorro del
BANCO DE BILBAO

¡un mayor rendimiento!
¡una máxima seguridad!

BANCO DE BILBAO
Desde 1857

aprobada por el Banco de España con n.º 1789

Pla de l'Horta

EL CONSELL MUNICIPAL Y EL PERRO DEL HORTELANO

Después de muchas peticiones el Ayuntamiento de Girona nos concedió una subvención con la que se ha construido el cercado de la Guardería, lo que supone un factor de seguridad del servicio, que debe alegrarnos a todos. Pero no es así. Hay gente a la que le entristece el bien ajeno y ha montado poco menos que en cólera ante esa ayuda recibida. Si fueran ciudadanos de a pie la cosa no pasaría de ser una simple anécdota, pero han sido miembros del que dice ser y llamarse Consell Municipal los que critican el logro. Algo inaudito, aunque propio del talante de algunos. ¡Oh, demócratas de toda la vida! Y todo porque dicen que no ha pasado por ellos la petición y concesión de ayuda. Pero vayamos por partes.

Esta ayuda, como otras similares, se ha gestionado a través del mismo Consell que no pudo, no quiso o no supo llevarla a buen puerto frente a Girona o haciendo frente a ella con recursos propios. ¡Señores! Si vosotros no nos solucionáis la papeleta, ¿porqué os molesta que intentemos arreglarnos por nuestra cuenta? Os debía de llenar de gozo tener ciudadanos que no sólo saber pedir, como os quejáis en ocasiones. Debíais alegraros de que en el pueblo, en nuestro pueblo, que debería ser el vuestro, un problema ha encontrado solución. Pero por lo visto, a vosotros os preocupa más anteponer vuestra vanidad ofendida a la solución real de problemas cotidianos que tenemos los ciudadanos. Os equivocáis con este barrio al actuar así. ¡Qué poco nos conocéis! ¡Qué poco habéis aprendido de nuestra reciente historia llena de pasajes donde el tesón y la solidaridad ha hecho posible afrontar soluciones a nuestros problemas urbanísticos, asistenciales y formativos! ¿Cómo estarían nuestras calles si hubiéramos esperado a que la magnanimidad de arriba nos alcanzara? ¿Tendríamos campo de fútbol esperando ese legalismo que promete soluciones definitivas a largo plazo? ¿Y qué me decís de la Guardería? Vosotros habéis manifestado no haberos planteado su

necesidad. ¿En quién pensábais cuando ignoráis el servicio que presta?

¡Dejadnos hacer! ¡Apoyadnos! Eso es lo que debía inspiraros y no ir a Girona a cortar nuestras peticiones directas del Ayuntamiento. Ya sabemos que tenéis problemas de credibilidad ante la gente, pero así no lograréis ese reconocimiento que os falta. Así usurparéis derechos legítimos de los ciudadanos que nunca se verán representados por vosotros. En definitiva, no seáis el perro del hortelano que dicen ni comía, ni dejaba comer.

AA. VV.

VIVIR DE REALIDADES

Como dice el título, no se puede vivir de sueños o ilusiones, aunque sea muy bueno tenerlas. Hay que vivir de realidades. Aquí en el Pla de l'Horta podemos estar satisfechos de algunas de las realidades que disfrutamos, las cuales nos ayudan si no a ser más felices sí a tener más confort y tranquilidad. Y eso se debe a unos cuantos hombres sin temor, decididos, con mucho tesón que al margen de sus particulares ideologías han sabido insistir, pedir y exigir a quien en cada momento correspondía. El último de estos logros es el cercado de la Guardería, que no es el gallinero que algunos pretenden ver pues aparte de su uso como patio de recreo de los más pequeños se pretende adecuarlo a necesidades deportivas.

En esta misma línea de realidades cabe reseñar que el Ayuntamiento ha hecho donación de cinco pequeños "waters" para la Guardería que con ayuda de algunos colaboradores serán instalados próximamente. Y las novedades se cierran con la instalación de un termo para la citada obra social que suavizará los cuidados higiénicos de los pequeños.

Los problemas siguen existiendo, pero la Guardería va tirando hacia adelante gracias a las ayudas esporádicas de algunos organismos y a la prestación de servicios desinteresados por parte de vecinos del barrio. Y lo que es más importante, va cumpliendo el fin para el que fue creada. Recordamos, por último, que invitamos a todos los vecinos de Sarrià a que se informen de su funcionamiento si la necesitan ya que está a su servicio.

A continuación señalamos unas normas sanitarias, indicadas por el Dr. Esporrín, pediatra municipal, y que constituyen normas para la aceptación de los niños en la Guardería:

No se admitiran a los niños que:

- Tengan fiebre.
- Tengan diarrea o que durante su estancia en la Guardería realicen más de cuatro deposiciones.
- Tengan algún tipo de dermatosis parasitaria (piojos, sarna, etc.)
- No traigan certificado médico acreditativo de la enfermedad que han padecido en el momento de su reincorporación tras una enfermedad.
- No venga vestidos según la normativa de la Guardería.

MANUEL FERNANDEZ

MONÓLOGO

pero las mismas peticiones hechas directamente a Girona sí que llegaron. ¿Qué se hizo con ellas?

Alguien dijo que el mundo es una feria de vanidades. Y algunos tienen abono para esta feria

Y es que hay gente que si no es protagonista no va a las fiestas. Les gusta ser en los bautizos el niño y en las bodas el novio

Justo es reseñar, tras las alusiones anteriores, que el pediatra municipal ha visitado dos veces últimamente la Guardería. ¿Se molestará el Consell por tales visitas?

Se sigue tirando basura en donde antes estuvo el contenedor justo a la carretera de Sarrià de Dalt. Si fue genial cambiar el contenedor, es inaguantable la necesidad de quien deposita las basuras. ¿A qué se está jugando?

Aún no se han apagado los ecos de la Fiesta Mayor-80 y ya se está gestionando la del presente año. A ver si cumple aquello de "a quién madruga.." y los conjuntos musicales son algo mejores. De lo contrario habrá que pensar que "no por mucho madrugar amanece más temprano".

Los meses de diciembre y enero son días de Asamblea. Y en un pueblo como Sarrià donde hay de todo, se

sale a más de una por semana: U.E.S., Asociación de Vecinos, Cooperativa, Asociación de Padres de Alumnos...

Lo bueno del caso es que casi encuentras a las mismas personas en todas ellas. Podrían ponerse de acuerdo y hacerlas a la vez en un mismo sitio y día. Así se simplificaría la cosa.

Aunque lo que de verdad necesitan las Asambleas son socios que asistan. Y tal como van las cosas por algunas entidades, tendrán que pedir socios prestados para hacerlas.

No estaría mal ver en "Poble" anuncios tales como:

"Cambio veinte socios dispuestos a ver, oír, y callar, por subvención municipal que no sé que hacer con ella".

"Necesitamos ocho socios para hacer 'quorum' a cambio de un presidente que nos ha salido respondón"

No estaría mal, ¿verdad?

Y acabamos con otro anuncio que, al paso que vamos, no tardaremos en ver:

"Cambio ciudadanos respondones, que se atreven a ir a Girona a pedir cosas al Ayuntamiento, por súbitos leales que tengan, Fe, Esperanza y Caridad en y con nosotros".

FIDEL RINCÓN

La Cabalgata de Reyes puso fin al tiempo navideño. Y hablando de cabalgatas ¿cuántas habrá el año que viene? ¿Una para todo Sarrià? ¿Dos como el presente? ¿O tres? Se admiten apuestas. Un, dos, tres... responda otra vez.

¿Han visto cómo se ha puesto algún miembro del Consell Municipal porque se nos ha concedido una ayuda para el cercado de la Guardería por parte del Ayuntamiento de Girona? Y todo porque la ayuda no ha pasado por ellos. La ayuda desde luego no,

PESCADOS DEL RIO

- CONGELATS
- PRE-CUINATS

Sarrià de ter

EL 26 DE DESEMBRE I L'ARROSSADA

Efectivament, el clarejar del dia de Sant Esteve no semblava pas tenir-les totes per tal de permètre-nos un jorn agradable, però de mica en mica van anar apareguent clarianes al cel, i el sol —oh sol, solet!— va fer acte de presència a les rodalies de Sarrià. Creiem que aquesta circumstància fou un bon aval perquè la diada resultés tan esplèndia com animada.

La mainada que tenia programada una matinal d'atletisme al carrer no va presentar-se a la convocatòria; paralel.lament es desenvolupava un torneig de handbol, al que molts s'estimarien més anar. Res a dir-hi. Mentrestant, es va tancar el carrer Major, tot preparant la foguera per l'arrossada, que va menester dels ingredients corresponents: 40 kgs. d'arròs de Pals; 10 kgs. de mol.luscs; 10 kgs. de cloïsses, 10 kgs. de sèpia; 10 kgs. de pèsols; 12 kgs. de costelló; 8 kgs. de salsitxes, 8 pollastres, 5 conills. Després també es van consumir 40 kgs. de pa, 140 litres de vi i 700 taronges.

A frec de les dotze del migdia la Cobla Maxim's va estrenar-se amb una sardana, després —i fora de programa— l'esbart "Amunt i Crits" de Girona va interpretar-nos quatre danses molt boniques. Entre altres la "tiru-titaina" que es ballava en dies de carnestoltes. Es va cloure la matinal amb una darrera sardana.

I com que ja eren les dues, i la gana apretava: cap a dinar. Sí, sí, a menjar arròs. Però com que l'expectació era enorme, i la fam d'alguns assistents encara més, vinga empenyes i... Resumint, direm que va faltar arròs per varies persones, àdhuc els organitzadors. En nom de tota la

Junta de l'A.V. de Sarrià, demanem perdó a tots aquells que —tanmateix estaven convidats— es tingueren que quedar sense dinar, tot esperant que les previsions per l'any vinent siguin més acurades.

Quan ja gairebé havíem paït l'arrossada, l'orquestra Maxim's ens va fer ballar una estona per passar-nos el fred, donant per acabada la vetllada a quarts de set de la tarda. A la nit, els nens i nenes de 8.è del Col·legi Montserrat ens van escenificar una simpàtica versió dels populars "Pastorets", acabant definitivament amb un ressopó.

Des d'aquestes ratlles volem agrair a tots els veïns i col·laboradors que d'una forma desinteressada participaren en l'organització dels actes esmentats, tot esperant repetir la proesa el 26 de desembre d'enguany, amb la seguretat de que entre tots plegats sortirà millor.

A.V. DE SARRIÀ DE TER

EL PAÍS DELS SIS REIS MAGS

Era un poble d'Occident, de felïç gent bona, entusiasta dels actes i festejos populars i folklòrics, atrafegada en la preparació de l'arribada dels Reis, la nit del 5 de gener; però era un poble de mals entesos, de protagonismes i discòrdies, d'afanys i cabdries.

Un tros de poble volia un recorregut determinat de ses Majestats, l'altre tros el volia més prop de casa seva. Els intermediaris, mediadors del conflicte i alhora subvencionadors de la cavalcada es trencaven la closca intentant arribar a una solució comú i fer una sola funció, més gran i lluada, més llarga, però única.

Malgrat mesos de treball, no s'arribà a una conciliació, i la nit del cinc de gener, dues cavalcades, sis Reis Mags, varen baixar de la muntanya d'indrets amagats, per anar als carrers a on la quitxalla amb fanals encesos, contemplava embaïllada l'arribada dels SEUS Reis.

El soroll del motor dels Dyane 6 disfressats, plens de gent encantadora, pintada de negre, blanc i color gros-carbassa, ofegava el soroll dels cascs dels cavalls del Reis i patges del llogaret de Dalt. En les respectives recepcions es repartien caramels, llemins i la inocència dels infants feia oblidar la mascarada.

Si algun nano espavilat, de cames lleugeres, passava pel Pla de l'Horta, i tot seguit al Pla de la Rasa, calien moltes mentides i imaginació per part dels més grans per tal d'explicar que aquells Reis eren els mateixos, que quan els cavalls es cansaven (però, no són reials?, i doncs perquè es cansen?) anaven amb cavalls de motor, perquè aquella nit havien de visitar tots els nens del món.

La música de la banda, la boira de les torxes, i els vestits lluents, contribuïen a donar als Reis, la imatge de somni i irrealitat, de mags d'una nit, la nit dels desitjos.

ASSUMPCIÓ VILA

La Rasa

LA BASURA, TODO UN PROBLEMA

La conselleria de Servicios Públicos del Consell Municipal de Sarrià, ha empezado una campaña de concienciación con respecto al problema de las basuras en Sarrià, a la que seguirá una serie de medidas de limpieza y adcentado de los diferentes sectores del pueblo.

El sector de La Rasa, es quizás donde éste problema se agudiza de una manera alarmante y peligrosa, desde el punto de vista higiénico y sanitario. Sobre este tema, la Asociación de Vecinos preparó un amplio informe en el que se destacaban varias zonas de este sector muy habitado y que presentaban un lamentable estado. Somos conscientes de que el estado en que se encuentran las calles y zonas colindantes a La Rasa, dificultan en gran manera el mantenimiento de la limpieza en las mismas, pero también hemos de reconocer que si la gente que aquí vivimos nos limitamos a depositar la basura en los lugares destinados para ello y en los días en que tiene previsto pasar el servicio de recogida, estaremos

colaborando de una manera muy importante a la consecución de este fin.

Otro de los problemas que dificultan en gran manera la solución del tema basuras, son los perros; perros nocturnos que se dedican a reventar las bolsas de basura esparciendo su contenido por toda la zona. Este es para nosotros el verdadero culpable, o al menos motiva de una manera muy importante el que continuen habiendo basuras esparcidas por todo el sector de La Rasa.

Desde estas líneas recordamos a los propietarios de perros, la obligatoriedad que tienen de tenerlos amarrados así como en perfectas condiciones higiénicas y de salubridad; a la vez que advertimos a los mismos de que se tomarán medidas muy fuertes contra los dueños de perros que incumplan estas normas, las cuales redundarán en un beneficio de todo el sector.

ASOCIACION DE VECINOS DE SARRIA
Comisión La Rasa

Banca Catalana
creu que qui ha treballat
tota una vida
mereix més rendiment
dels seus estalvis.

BANCA CATALANA

Des de la plaça de l'Om

HEM D'APRENDRE A ORGANITZAR-NOS

D'accions mal portades n'hi ha moltes. De persones que s'ho miren com aquell que mira els toros des de la barrera, i que es rabegen subratllant els errors però que no són capaços de moure ni un dit per participar en l'acció, n'hi ha a milers. El nostre país és ple de savis de cafè. El nostre país curteja d'homes i dones solidaris.

Al meu barri hi manquen moltes coses, molts serveis públics. I més ara que n'han plegat uns quants dels pocs que hi havia, degut al tancament de la casa Salessiana. No tenim locals d'esbarjo per a la mainada, no tenim biblioteca pública, no tenim centre d'acolliment per als joves, no tenim casal de jubilats, no tenim dispensari, no hi ha ni un trist representant de l'administració pública a qui puguis anar a exposar el mal humor que et provoca la mancança tan greu de serveis. Si una bombeta de l'enllumenat públic fa figa, has de fer mans i mànigues perquè la canviïn. I això si la canvien. Perquè has d'esperar i contemplar, impotent, com passen dies i dies, nits i més nits, i el lloc continua fosc com una gola de llop. No parlo perquè sí; parlo per experiència pròpia. I us asseguro que a vegades tenia ganes d'enfilar-me com si d'un "Tarzán" de via estreta es tractés, i canviar jo mateix la remaleïda bombeta fosa.

Aquest país és un desastre. Dono la raó a un amic que m'explicava, ja fa dies, l'afer de la calefacció de l'escola estatal del Pont. Em deia: "Si no haguéssim amenaçat amb plantar la mainada al mig de la carretera, encara es pelarien de fred". Paraules profètiques. Amb el temps que està fent aquest hivern, el problema seria gravíssim.

I de tot això no en té pas la culpa la democràcia. Ho dic amb totes les lletres perquè no n'hi hagi que vulguin aprofitar el viatge per als seus interessos. No, no en té la culpa la democràcia. Això vé de més enrera. Vé d'uns

anys passats en els quals, si volies corregir un defecte públic, t'havies de rosegar els punys de ràbia, o havies d'esperar que toqués la loteria boja de l'administració pública (i aquesta loteria no solia tocar mai als pobres) o bé t'havies de preparar per anar a declarar, o coses pitjors.

La pobre i tendra democràcia no pot arreglar en quatre dies unes mancances tan greus i tan generals. I no s'ha de fer —crec— com molts il·lusos que hi ha per aquests mons de Déu. N'hi ha molts que es pensaven que, amb la democràcia, tot s'arranjaria en quatre dies. I van sortir al carrer els primers moments. Però ara s'han tancat a casa perquè hi ha pràcticament els mateixos problemes, i encara més accentuats. Il·lusos!

En democràcia i en dictadura els problemes col·lectius s'arrangen a base de suor, lluita i solidaritat. I de sofriment —afageixo. N'hi ha que es pensen que perquè han posat la seva signatura a la fi d'un document reivindicatiu, el problema ja queda resolt. N'hi ha que pensen que, perquè han donat el seu suport moral a una acció comuna, tot ha de quedar solucionat com per art d'encantament. N'hi ha que es pensen que ha de venir tota una junta ciutadana en pes a felicitar-los, cada vegada que fan una petita cosa per als altres.

No. Cal l'esforç dur i perseverant de tots si volem que les coses vagin millor. I hem d'aprendre a organitzar-nos, passant per damunt d'interessos personals i creant espais de solidaritat. Si no ens espavilem, o si no ens organitzem, ningú no ens vindrà a treure les castanyes del foc. Aquesta és la crua realitat. I restarem dies i dies sense biblioteca, sense llocs d'esbarjo per als infants, sense centres d'acolliment per als joves, sense llars de jubilats, sense dispensaris, sense pràcticament res.

QUIM PLA

Panaderia Pastisseria

Cebriá

Pont Major, 35 ~ Tel. 20 72 35

GIRONA

Pont Major

CAP CAMÍ PORTA AL PONT MAJOR

Surto de Girona, per la Plaça de Correus. Trenco a la dreta, deixant la carretera Nacional-II. Enlloc posa allà on vaig.

Segueixo endavant, pel costat del Firal del Bestiar. Trobo una senyal, de "cedir el pas" quatre arbres abans de l'encreuament, allà on ningú s'hi aclareix.

Dubto un moment, si surto o no surto. Miro els rètols indicadors: Palamós, Pedret, Sant Gregori. Hom diria que vaig bé. Potser tindrè sort.

Travesso l'Onyar i enfilo cap a Pedret. Al Pont del Tren tampoc hi ha cap indicador.

De sobte em crec somniat al trobar-me enmig d'una autopista, amb carrils independents. Però no, es tracta només de la solució provisional per sempre de Pedret.

Un, dos, tretze, vint-i-cinc, trenta dos.... ja m'he descomptat dels sotracos de la carretera de Palamós, entre autèntics i artificials.

Allò de l'esquerra deu ser els Salessians. Ara sembla que a més d'haver-hi Antics Alumnes, es podrà parlar d'Antics Salessians.

Estic en el bon camí. Hi dec ser-hi doncs passo ben a prop de la presó, i no se'm queden, de moment.

Més enllà, a la dreta, una estela contínua de pols blanca s'aixeca durant tot el dia, camí dels forns de calç. Per tant, és clar home, encara que no ho posi enlloc, això es can Camaret.

De cop, la carretera es va estrenyent i veig cotxes aparcats a banda i banda de la carretera, invadint les voreres i fent que la gent hagi de passar per la carretera. Un "gordini" intenta esclafar una senyal de tràfic que li fa nosa. La gent travessa espantada, amb l'ai al cor. Hi ha conductors que giren en rodó al mig de l'estret carrer, i n'hi ha d'altres que, menys destres, necessiten tres maniobres i fan parar els altres vehicles.

Arribo al final del carrer, després d'estar a punt d'atropellar a un parell de persones més, per no respectar, com tants, els passos de peatons. No sé si tirar a l'esquerra o a la dreta, i ho faig per aquest costat, ja que cap a l'autopista sé que no hi he d'anar. Tiro cap a Palamós, i deixo darrera les velles cases d'un carer en el seu dia anomenat de la Prosperitat; passo al costat de la paret nova, el pont del tren i enfilo la recta cap El Gostog. Un rètol clar i ben plantat em diu: "Campdurà".

Afluixo. Em paro al bar i pregunto:
— "Escolti, el Pont Major, cap on queda?"

La meua sorpresa és grossa: resulta que hi he passat de llarg!

En el meu descàrrec haig de dir que no he vist cap rètol que ho indiqués, ni tan sols en castellà.

Això s'ha de solucionar, penso. Però pot haver estat un oblit, o... potser ho han fet expressament. Per sortir de dubtes, serà millor comprovar-ho per la carretera general.

Faig mitja volta i torno a refer el camí. Baixant altre volta cap el riu, prenc l'irregular corba de sobtat traçat i entro a "Puente Mayor", repintat de negre llur rètol. Tres metres més enllà ja sóc a la catalanitzada "Girona", segons resa el cartell.

Trenta metres més enllà, enganxat a la discoteca de l'encreuament, veig un dissimulat rètol en la meua llengua: es nota que les cultures varen arribar d'aquesta direcció.

Vaig a Girona altre vegada, per comprovar els rètols de l'altre carretera, des de La Devesa.

El primer encreuament, res, així com tampoc el semàfor de la carretera de Palamós. Sant Ponç, Residència, i de cop, a Can Salvatella, un vell rètol posat fa poc resa: "Sarrià de Ter".

Bé... dec estar sobre la pista. Al començar l'autovia, el cotxe trenca sol cap a la dreta, acostumat a fer el camí. Novament se'm diu que estic a Sarrià de Ter. Abans, uns indicadors marron parlen de quasi tot, menys del meu destí.

La carretera vella, per a on va passar el "Tour de France" l'any 1958, està plena de trossets de fusta que perden els camions d'en Guitart, camí de la fàbrica. A l'encreuament de Sarrià de Dalt, els rètols indicadors s'amunteguen, ben espessos, i no deixen cap possibilitat a l'oblit.

Estic acabant de fer la volta al circuit i em paro a l'encreuament amb els accessos a l'autopista. Giro a la dreta, i les rodes segueixen la via del tren. Dec semblar un tren petit a gasolina. Travesso el Pont de l'Aigua, i em paro damunt la vorera, fent nosa com tothom. Estic desolat. Més de set quilòmetres sense ni un sol indicador que assenyali cap a on queda el Pont Major.

A vegades es poden perdonar les errades, però ens és difícil creure que només ha estat un oblit, doncs l'escampada de rètols indicadors ha degut ser planejada a nivell de tot el terme del municipi.

Els independentistes n'han dit bé. Els d'El Pont Major, constatem una vegada més l'arraconament del que som objecte, malgrat les bones paraules que de tant en tant ens adrecen.

Els de Roma estan més de sort: tots els camins hi porten. Som els deixats de la mà de Déu: cap camí porta a Pont Major.

Quim meu, Quim meu, perquè ens has abandonat?

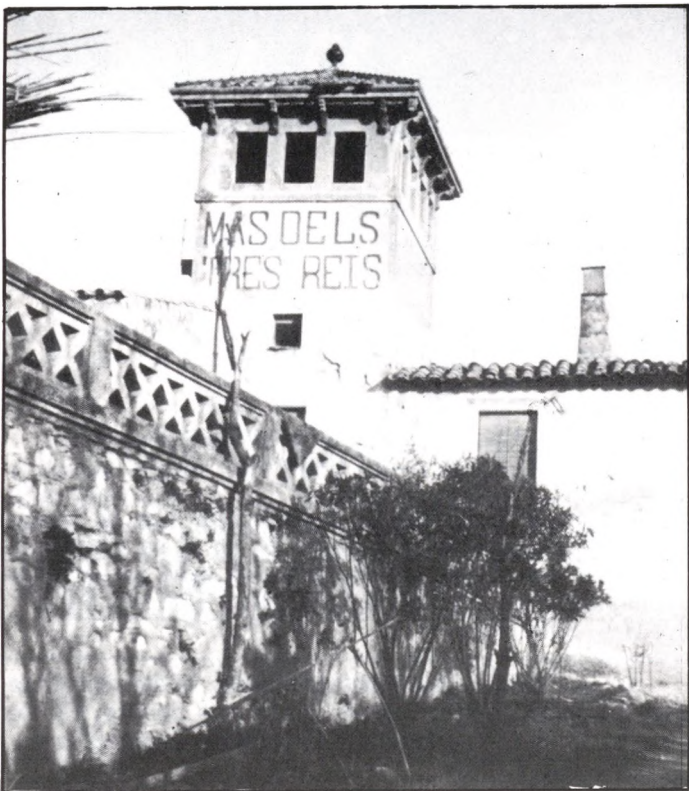
DOMÈNEC PUIG

CONTRAPUNTS

SARRIANITO.— No sé si arribaré a temps al concurs de cartells convocat pel Consell Municipal de Sarrià, per a la campanya de neteja. Fent-me ressó del "Monòleg" del bon company del Pla de l'Horta, de la darrera revista, que posava de manifest el diferent lema emprat en català i en castellà pel Consell, crec que l'original Sarrià-net se'n podria dir "Sarrianito". Faria el seu impacte, però l'inconvenient és que precisaria d'explicació, i seria necessari recordar la celebrada comèdia tantes vegades representada pels Pineda i companyia al teatre dels Salessians, anomenada "Per no entendre el castellà".

SENYALS CAIGUDES.— De tant en tant, al passar pel carrer, tenim ocasió de presenciar la desigual lluita que sostenen des de fa temps, un destartalat cotxe i una tossuda senyal de tràfec indicadora d'un pas de peatons, prop de l'església. Sha perdut el compte de les vegades que l'han fet caure, al aparcar en el lloc, malgrat estar prohibit. I han estat innumbrables les vegades que la brigada corresponent ha tornat a posar dempeus la malaguanyada senyal.

Com que creiem que ja està bé, de moment, per a evitar-ho, ho denunciem públicament; ja n'hi ha prou de

fer pràctiques d'aparcament a costa d'una senyal, que per algú en concret li deu semblar que es tracta d'un "tope" final de via morta d'estació.

SALESSIANS.— En un Punt-Diari de començaments d'any venia una informació que afectava directament al Pont Major, i que no ha estat desmentida per qui correspongués, almenys fins el moment de redactar aquesta nota.

Deien les lletres impreses que la Congregació Salessiana havia venut al Ministeri d'Educació la resta de les propietats que li quedaven, a excepció de l'església i els soterranis, per un preu de vuitanta milions de pessetes.

Si és veritat, ens entristim molt, i més encara quan pensem que no donaran l'Associació de Veïns el deu per cent de l'operació, que els Salessians mai ens varen prometre.

Tant hi fa. Sabem que amb l'ú per cent l'Associació de Veïns ja es conformaria.

ENLLUMENAT.— Fa anys i panys que el troç dels Noguers, al costat de la carretera i davant mateix dels pisos de l'Obra Sindical, es troba en la foscor.

La minsa llum que desprenen els atrotinats fanals, no serveix ni per les estretes voreres. Creiem que seria qüestió que l'Ajuntament hi posés mà, i redactés un projecte de baix pressupost i de fàcil realització per la mateixa brigada, per a posar uns quants punts de llum, des del carrer dels Tres Reis, fins el carrer Carme Gubert.

I per si diuen que no tenen calers, hi poden posar els que han tret de la carretera de Barcelona. Val més això que res.

CAVALCADA DE REIS.— Un altre any, i ja en fa tres, que els Reishanpassat pel Pont Major. Ja era ben estrany que tot i tenir-hi la segona residència al Mas dels Tres Reis, i de tenir-hi un carrer dedicat abans els Mags d'Orient passessin de llarg.

Sembla que ha anat millor que l'any passat, i que l'esforç del Patronat de Pares de Sarrià de Ter i de l'Associació de Veïns del Pont Major ha valgut la pena.

Per cert, és veritat això que hem sentit dir, que a Sarrià de Dalt volen que hi pugui aquesta calvacada l'any vinent?

JOAN

perruqueria

ANGELA

àngela blàzquez i boya

plça tomàs borau, n.º 4, baixos - telèfon 21 84 08 - pont major - girona

Esports U.E.S

L'ANADA A PARÍS: UNA EXPERIÈNCIA POSITIVA

El passat 1 de gener (primer d'any) a les 6 del matí, dos autocars empengueren camí cap a París. De les 90 persones que hi anaven, moltes varen ser les que no varen anar a dormir tot celebrant el Cap d'Any.

El viatge d'anada va transcòrrer dins la més absoluta tranquil·litat, encara que se'ns va fer un xic pesat. Les partides de "botifarra" i altres jocs, el dormir i el contemplar el paisatge (durant molts de quilòmetres estava completament nevat), van servir de diversió durant molta estona. A les 8'30, arribàvem a les rodalies de París. Els jugadors sèniors i juvenils, foren acomodats a les Instal·lacions Esportives Municipals de Brossolette, de la Ville de Saint Maur des Fossés; mentre que els integrants de l'equip cadet i femení, els varen repartir per cases particulars. Pel que fa als acompanyants aquests es van allotjar al Novotel.

Al dia següent, començà la jornada molt aviat. L'objectiu: Versailles. Al matí es va visitar el Palau de Versailles, així com els seus jardins. Després d'aquesta visita, vàrem anar a París on dinàrem.

A les 5 de la tarda hi havia preparada una recepció a l'Ajuntament de Saint Maur. Ens va rebre Mn. Gaillardet, Conseller Municipal, que ho va fer en nom de l'alcalde, el qual no hi va poder ésser per problemes de treball. Després de donar-nos la benvinguda, va entregar al president de Sarrià, Josep Mir, la medalla de la Ville de Saint Maur des Fossés. Tanmateix, i en nom del Consell Municipal de Sarrià, en Mir va entregar una placa a l'Ajuntament francès.

Seguidament es celebraren els primers partits d'Handbol. Els resultats anaren així:

CADETS: U.E. Sarrià - Saint Maur 31-10.

JUVENILS: U.E. Sarrià - Neuilly-Plaisance Sports: 25-16.

FEMENÍ: U.E. Sarrià - Neuilly-Plaisance Sports: 9-23.

SÈNIORS: U.E. Sarrià - Neuilly-Plaisance Sports: 19-18.

Equip cadet (Foto: N.C.)

Equip Juvenil (Foto: N.C.)

L'endemà visita a París (musée du Louvre, Tour Eiffel...) Després de dinar, tots concentrats davant del Musée du Louvre, i disposats a disputar els partits de la segona jornada.

Es varen donar el següents resultats:

CADETS: U.E. Sarrià - Créteil: 18-13-

JUVENILS: U.E. Sarrià - Créteil: 27-27.

FEMENÍ: U.E. Sarrià - C.A. Fontenay: 6-18.

SENIORS: U.E. Sarrià - C.A. Fontenay : 21-26.

Tot seguit va celebrar-se la Festa dels Reis, en honor a l'expedició sarriana. L'animació no hi va mancar, i podem dir que va ser una vetllada que serví per enfortir més les relacions existents entre la Unió Esportiva Sarrià i el V.G.A. Saint Maur.

Ja ens trobem dins l'última jornada, la del diumenge 4 de gener. Al matí es varen jugar dos partits, els de juvenils i el de l'equip femení. Els resultats obtinguts foren els següents:

JUVENILS: U.E. Sarrià - Saint Maur: 26-30.

FEMENÍ: U.E. Sarrià - Saint Maur: 5-21.

Després de dinar es varen celebrar els últims partits. Pel que fa als cadets: U.E. Sarrià 20 - Saint Maur 15.

Tot seguit es va desenvolupar el "Torneig de Reis" corresponent a la categoria sèniors.

Les eliminatòries anaren així:

— 1.ª ELIMINATÒRIA: Ivry - Libry-Gargan, es classificà el Libry-Gargan.

2.ª ELIMINATÒRIA: U.E. Sarrià - Saint Maur: 17-18, després de disputar-se una pròrroga, ja que el partit va acabar amb el resultat de 15-15.

Seguidament es va celebrar el partit pel 3.er i 4.ert lloc entre la U.E.S. i l'Ivry (cal recordar que fa poc temps

aquest equip es va enfrontar a l'Atlètic de Madrid en les eliminatòries de la Copa d'Europa).

El resultat final fou de 11-17.

I en el partit de la Final, el Livry-Gargan es va imposar al Saint Maur.

Com a cloenda del Torneig i a l'hora de l'estada de la U.E. Sarrià a París, a la seu social del V.G.A. Saint Maur, es va celebrar un "ressopó" i es cantà "L'Hora dels Adéus".

A les 9 del vespre pujàvem a l'autocar i a les 10'15 del matí del dia 5 arribàvem a Sarrià. La tornada va ser menys pesada i es va fer més curta, ja que la gran majoria va dormir força.

Fent un balanç esportiu, cal dir que tots els equips varen actuar a un nivell tècnic molt alt i a tot això cal afegir-hi una entrega admirable.

Havent vist els resultats haureu pogut comprovar que els cadets són els que aconseguiren els resultats més positius, ja que varen guanyar els tres partits. La seva superioritat es va manifestar clarament en cadascun dels encontres que van jugar. Demostraren plenament la seva condició de líders imbatuts a la Lliga Provincial d'Hanbol. Passant als juvenils, hem de dir que potser va ser l'equip més "castigat" (no en el sentit negatiu de la paraula) ja que 3 o 4 jugadors havien jugat després del seu partit amb l'equip sènior, arribant a jugar-hi l'últim dia la gairebé totalitat de la plantilla juvenil. A tots els partits s'enfrontaren amb equips de superior categoria a la seva; eren equips de categoria júnior. Els "Pitu-boys" demostraren estar molt ben preparats físicament, i es va poder comprovar amb molta satisfacció que dins l'equip hi ha molts elements vàlids cara a passar en un futur immediat al 1.er equip.

En Vicens Boadas, jugador juvenil, es va lesionar a la munyeca i ara haurà de restar uns quants dies sense poder jugar.

L'equip femení va fer el que va poder, ja que va tenir al davant equips amb molta més experiència i que estan molt més rodats. Les nostres jugadores demostraren bones maneres, però els hi va faltar jugar molt partits, i a Girona no tenen aquesta possibilitat. Esperem que es creï ben aviat una Lliga Provincial Femenina.

Moment en que Mn. Gaillardet entrega la medalla de la Ville de Saint Maur de Fossés, al president del Sarrià, Josep Mir.

L'equip sènior no es va poder desplaçar amb la totalitat dels seus jugadors i va haver-se de completar amb jugadors juvenils (inclús va alinear-se en dos partits en Jesús Mach —jugador cadet—, i la qüestió és que ho va fer molt bé).

L'equip jugà molt bé, i aquestes incorporacions de jugadors juvenils serviren a l'Emilín per començar a estudiar l'equip cara a un futur no molt llunyà.

Per tant, esportivament va anar molt bé, i els tècnics del Club ho varen aprofitar per poder observar nous valors i jugadors interessants cara a un futur, que com ja he dit abans, no és gaire lluny. Si a aquest optimisme hi afegim el de l'aspecte social, podem considerar l'anada a París com un Experiència molt positiva.

Per acabar aquest comentari, unes paraules d'agraïment al V.G.A. Saint Maur, en especial a Mn. Ferrer —qui no ens deixà en cap moment i feu tot el possible perquè l'estada a Saint Maur anés al màxim de bé— i en general a la Villa de Saint-Maur per la meravellosa acollida i tracte del que fòrem objecte.

NARCÍS CASASSA I FONT

COMENTARIS A LA GRADA INSTAL·LACIONS ESPORTIVES

Que al nostre país no tinguem cap planificació esportiva coherent no extranya a ningú, ja que la gran majoria dels qui treballen ho fan moguts per interessos que van més enllà dels pròpiament esportius. Davant de molts països europeus no tenim res a fer. Perquè? Aquí només es potencia l'esport d'èlite, mentre que els altres nivells (esport de base, esport popular...) són tractats amb molta indiferència. A part d'això l'esport es fa cara a la galeria. Prova d'això ho són les grans construccions esportives, que només serveixen per esdeveniments molt concrets.

Parlem d'un cas concret que hem viscut fa poc, França. Totes les pistes on hem anat a jugar són sales aprofitades al màxim i totes elles serveixen per la pràctica de qualsevol esport, i inclús estan preparades per a gimnàs. Com aquí, oi?

Les grades són molt petites, per un màxim de 200 persones, més o menys. Nosaltres ens vàrem estranyar, però després d'algun comentari que ens varen fer ens va semblar molt bé. "El que ens interessa és la pràctica de l'esport i no l'esport com espectacle". Cada barri té la seva instal·lació on poder practicar esport. No us imagineu coses rares, només cal que us imagineu Celrà, Bordils, i altres pobles, amb una pista coberta.

Al fer una construcció esportiva es mira la seva funcionalitat i no la seva grandiositat. Com aquí, no?

Costarà molt canviar-ho, abans cal una **Nova Concepció de l'Esport**, i després calen uns plantejaments adients per a poder portar a terme aquests objectius.

HUECK

II TORNEIG DE NADAL "IN MEMORIAM JOAQUIM MIR I ROCA"

Va finalitzar el Torneig de Nadal "In Memoriam Joaquim Mir i Roca" que es celebrà al Pavelló Esportiu Sarrià-I, durant els dies 26, 27 i 28 de desembre. Manifestació esportiva que aplegà a més de 200 jugadors dels equips alevins, infantils i cadets.

Els Campions de les diverses categories foren: U.E. Sarrià en Infantils i Cadets, i el C.B. Bordils en Alevins.

Més que fixar-nos en els resultats, hem de valorar el sentit de convivència de tots aquests nanos, que en definitiva són el futur de l'Handbol a les nostres Comarques Gironines

Vàrem tenir entre nosaltres la presència dels àrbitres de Nacional, Brustenga i Cañadell, dels de provincial, Espígol, Beltrán i Gabarda i dels futurs àrbitres, Casassa i Tibera.

Cal valorar aquest torneig positivament i esperar que l'any que vé, podem reunir altre cop més de 200 jugadors.

Finalment cal esperar que aquesta tasca de promoció serveixi per a formar nous valors esportius.

RESULTATS

ALEVINS

— GE i EG - U.E. Sarrià : 12-11.

— Sarrià Esportiu - C.B. Bordils: 6-32.

Final 3.er i 4.art lloc: U.E. Sarrià - Sarrià Esportiu: 21-11.

Final: C.B. Bordils - GE i EG: 17-3.

INFANTILS:

— C.B. Bordils - U.E. Sarrià: 8-20.

— GE i EG - Sarrià Esportiu: 11-12.

Final 3.er i 4.art lloc: GE i EG. - C.B. Bordils: 12-16.

Final: U.E. Sarrià - Sarrià Esportiu: 18-12.

CADETS:

— GE i EG - U.E. Sarrià: 14-26.

— Sarrià Esportiu - C.B. Bordils: 18-19.

Final 3.er i 4.art lloc: Sarrià Esportiu - GE i EG: 27-25.

Final: U.E. Sarrià - C.B. Bordils: 22-18.

Ctra. Mas Prat - Tel. 84
SANT GREGORI (Girona)

Angel Vidal i Roqueta

INSTAL·LACIONS I REPARACIONS D'AIGUA, GAS, ELECTRICITAT I CALEFACCIÓ

Josep Pla i Oliveras

Avda. de França, 125 - Tel. 21 33 29
SARRIÀ DE DALT (Girona)

PONT MAJOR ESPORTS-FUTBOL

Hem arribat als dinou partits del Campionat de Lliga de Segona Regional, que vol dir justament haver acabat la primera volta. D'ençà del darrer número, hem de fer esment dels bons resultats obtinguts pel PONTENC, davant l'Arbúcies, venent per 2 a 1; empatant contra tot pronòstic al camp del líder, Vilobí, d'on es tenia d'haver sortit amb una merescuda victòria, ja que els locals varen empatar mancant només dos minuts i havent aconseguit el primer gol d'un inventant penalt. Després la ratxa es va

tercer sucumbint a Sant Hilari, en un encontre sota zero, i el darrer passat diumenge es venia un xic amb dificultats, però amb una segona part de lluita i córrer, al Besalú, quan s'estava perdent per 0-2. Així doncs, tenim que al terme de la primera volta el PONTENC està situat al lloc mitjà de la classificació, amb dinou punts i un positiu, si bé el gol-average general encara el tenim desfavorable, amb 32 gols a favor i 37 en contra.

I passant als números, els resultats de la primera volta han estat aquests:

Borrassà, 2 - PONTENC 2.
 PONTENC, 1 - Sils 0.
 Vila-Roja, 3 - PONTENC 1.
 PONTENC, 0 - Llançà 1.
 Llagostera, 1 - PONTENC, 0.
 PONTENC, 4 - S. Pere Pescador 0.
 L'Escala, 6 - PONTENC, 2.
 PONTENC, 4 - Salt, 3.
 Vidreres, 1 - PONTENC 1.
 PONTENC, 1 - La Cellera 0.
 Castellfollit, 2 - PONTENC, 2.
 PONTENC, 3 - Torroella, 2.
 Roses, 5 - PONTENC, 2.
 PONTENC, 1 - Cassà, 1.
 Palafrugell, 2 - PONTENC 0.
 PONTENC, 2 - Arbúcies, 1.
 Vilobí, 2 - PONTENC 2.
 Sant Hilari 2 - PONTENC, 0.
 PONTENC, 3 - Besalú 2.

VILOBÍ
 VIDRERES
 ARBÚCIES
 PALAFRUGELL
 LA CELLERA
 ROSES
 TORROELLA
 CASTELLFOLLIT
 SANT HILARI
 VILARROJA
 PONTENC
 LLANSÀ
 SALT
 L'ESCALA
 BESALÚ
 CASSÀ
 LLAGOSTERA
 SILS
 BORRASSÀ
 SANT PERE P.

CLASSIFICACIO

19	10	7	2	36	19	27	+	7
19	11	4	4	37	23	26	+	6
19	11	3	5	53	24	25	+	5
19	11	1	7	34	23	23	+	3
19	10	3	6	36	33	23	+	5
18	9	3	6	34	26	21	+	3
19	10	1	8	42	40	21	+	1
19	7	7	5	27	27	21	—	1
19	9	3	7	34	37	21	+	1
19	10	0	9	36	31	20	+	2
19	7	5	7	32	37	19	+	1
19	7	3	9	37	34	17	—	1
19	6	4	9	33	31	16	—	2
19	5	6	8	29	33	16	—	2
19	6	4	9	23	40	16	—	2
19	5	4	10	19	29	14	—	6
18	4	6	8	23	34	14	—	4
19	5	3	11	21	35	13	—	7
19	5	3	11	20	37	13	—	3
19	2	8	9	23	36	12	—	6

EL SOCI N.º 75

**electricitat i
 mecànica de l'automòbil**

pont major

c. tenerife, 2 - telèfon 21 64 30
 girona

BAR-RESTAURANT

CASA PILAR

Carrer Pont Major, 124 - GIRONA

Fe i pensament

L'ANIMACIÓ DE LA FE, UNA TASCA EDUCATIVA EN CONTÍNUA EVOLUCIÓ.

L'endemà de Sant Esteve, una quinzena de monitors de la Parròquia, vam fer una estada de reflexió, sobre el nostre treball educatiu, al Monestir de Sant Daniel.

Van funcionar quatre tallers entorn de quatre aspectes que incideixen de ple sobre la tasca que estem fent i sobre nosaltres mateixos, com animadors de la fe dels infants.

El primer taller, ens va ajudar a descobrir: "QUI ÉS EL NEN QUE TRACTEM". A partir de la relació amb ell, ens adonem que ens trobem amb un infant sovint nerviós, extrovertit, precipitat, mogut, excitat, amb tendència a la rutina, confiant molt més amb els amics que no pas amb els pares, obert a l'amistat, crític, interessat per les coses noves, alegre, creatiu, amb capacitat d'adaptació en els diferents ambients...

Tota aquesta manera de ser del nen no es dona perquè sí. Hi ha unes motivacions que les provoquen: la família, la societat, l'ambient, el porten a ser d'aquesta manera.

Creiem que la nostra tasca serà educativa si el desintoxiquem de tot allò que l'inhibeix i despersonalitza, si potenciem plenament els valors i aspectes positius que porta a dins.

Va funcionar un altre taller, sota el tema: "COM ÉS L'AMBIENT EN QUE ES MOU L'INFANT". La reflexió aquí, es va enmarcar en tres ambients molt concrets:

a) **Escola:** Constatem com aquest àmbit acapara la major part del temps de l'infant. També que es dona una pluralitat de línees educatives (escola privada, pública...) Creiem que aquest món és de cabdal importància per el creixement i maduració de l'infant.

b) **Família:** Hi passa poc temps. L'infant fa molta vida al carrer. A casa hi troba massa televisió i poca comunicació. Els pares, en general, estan absorbits pel treball. Els més grans tenen problemes de diàleg amb els de casa i sovint converteixen la família en una residència (lloc de menjar, dormir i canviar-se de roba). No hi ha clima familiar.

c) **Parròquia:** En els diversos grups, hi ha nens marginats pels altres. A la catequesi es descobreixen i s'intenta viure unes coses, que sovint entren en conflicte amb la manera de fer de la família i de l'escola. Això és lògic, ja que l'Evangeli està en contesta amb els criteris i la forma d'actuar de la nostra societat. La parròquia fidel a l'Evangeli, procura desvetllar i animar la fe dels infants i joves, en un clima d'amistat, alegria, joc i esplai.

Considerem que aquestes peculiaritats ambientals les hem de tenir constantment en compte en el treball que

anem fent amb els infants si ens els volem prendre seriosament i de veritat els volem educar.

El tercer taller, girava entorn de la qüestió: "DIFICULTATS TEÒRIQUES QUE NOSALTRES COM A JOVES TENIM PER A CREURE". Es van assenyalar les següents: L'Existència de Déu, Veracitat del Déu de Jesucrist: per què no Buda, o el déu de les altres religions? El Déu de la Bíblia perquè U i Tri? El problema de la Trascendència (existeix realment una altre vida? Cel? Purgatori? Infern?) Que és la Fe? Sentit dels Sagraments (uns símbols? Unes ajudes morals? Signes de la Presència de Déu en mig nostre?).

Aquest grup va arribar també a formular la seva conclusió: La Fe no es mou a nivell de proves i seguretats. Sovint busquem "un déu-soluciona-problemes" i al no trobar respostes immediates, caiem en la decepció i abandonem. Pensem que la fe és un do de Déu fet a tothom, però aquest do cal que sigui acollit. Creure no significa tant acceptar un conjunt de formulacions fredes i abstractes, deslligades de la nostra vida, sinó més aviat viure l'estil que ens proposa Jesucrist a l'Evangeli.

El darrer taller de treball, va versar sobre: "LES DIFICULTATS VITALS PER A VIURE LA FE". Com a més importants remarcem aquestes: L'ambient no ens ajuda gens; ens manca personalitat; a vegades tenim por; ens costa ser coherents, és a dir, que el nostre "parlar" correspongui al nostre "fer"; la reconciliació entre grups i persones, volguda per Jesucrist, és un difícil camí; ens deixem portar per excuses, mandra, l'afany de posseir... en el context d'aquestes dificultats ens vam fer aquesta pregunta: "QUÈ ÉS LA FE?".

Tot jugant al joc dels Cecs i dels Muts, vam trobar un inici de resposta, que més endavant haurem d'aprofundir. La fe, deiem, consisteix en fer confiança en una persona: Jesucrist. La fe no és cap seguretat sinó un risc. És un interrogant. Sembla que no saps on vas, però fas camí. És estimar aquell que t'ensenya el camí. És també no desanimar-se ni fer-se endarrera.

Aquesta fe viva, sempre en moviment i evolució, és la que voldríem desvetllar en els infants que participen cada setmana a la Catequesi. Perquè sabem que aquesta fe, està al servei de l'home ja que l'ajuda a ser cada vegada més home i en definitiva més fill de Déu. Per això vam fer aquesta estada de reflexió, per conèixer més el nen i l'ambient que l'envolta, per poder descobrir un cop més la Fe. i poder-la desvetllar i compartir, malgrat tantes dificultats, amb els nostres petits. Creiem que aquest és un bon camí, per esdevenir uns veritables educadors de la fe dels infants. Ara només ens resta posar mans a l'obra.

JOSEP GISPERT

Comercial
PUJOL

FOTOCOPIES

***PRODUCTES de NETEJA**

***PINTURES MARINES**

i per a **DECORACIÓ**

***ESPECIALITAT en**

PINTURES ANTIÒXID

tel* 21.56.12

Germans Ensesa n°7

SARRIA DE TER

La bústia de POBLE

CARTA OBERTA ADREÇADA A LA COMISSIÓ D'URBANISME

Srs. Consellers:

A la revista Poble corresponent al mes de novembre hi apareix un treball del Sr. Joan Vila titulat: "La política Urbanística de Sarrià".

En aquest escrit el Sr. Vila comença explicant-nos les raons que impulsaren al Consell Municipal a adoptar la suspensió de les llicències d'obres en les "zones de màxim desordre". Hom suposa complint instruccions de l'Ajuntament.

A continuació ens fa "un repàs del desenvolupament històric del creixement de Sarrià".

Crec que efectivament és un repàs, doncs em sembla haver llegit en algun altre lloc una semblant exposició de causes, totes elles de caire negatiu, que han generat, en opinió del Sr. Vila, l'actual panorama urbanístic de Sarrià.

En molts dels aspectes que fa esment, estic plenament d'acord amb ell.

Qui pot dubtar que l'implantació de l'Enllaç Girona-Nord de l'Autopista al bell mig del pla de Sarrià no fou una autèntica vexació al poble. Que l'Autovia esdevingué una barrera quasi infranquejable. I que remodelar el planejament urbanístic comporta serioses dificultats.

Però el que he observat, tanmateix, és que el Sr. Vila en molts dels seus escrits que versen de l'urbanisme a Sarrià, sol aprofitar l'avinentsa per acusar a l'antic Consistori de negligència i d'haver actuat en matèria d'urbanisme de forma arbitrària, segons la conjuntura i "sense seguir cap lògica". En una paraula, ens vé a dir que tot el que s'havia anat fent fins ara està mal fet. Continua dient-nos tot seguit, que ara tot ha canviat, ja que des de la Comissió d'Urbanisme es treballa de valent i bé.

Si de veritat fos així, els veïns de Sarrià podríem dormir tranquils, hauríem de congratular-nos de que per fi el control urbanístic de Sarrià estigui en bones mans.

Però deixant de banda aquestes observacions, el que jo voldria és demanar als titulars de la Comissió

d'Urbanisme que tinguin a bé informar-nos sobre la marxa del projecte recentment elaborat pels tècnics de l'Ajuntament de Girona. Em refereixo a l'Adaptació amb Modificacions del Pla General de Girona a la Llei del Sòl de 1975. Ho demano tenint en compte l'incidència que l'esmentat projecte té sobre l'antic terme de Sarrià, ja que en definitiva d'ell ha de sorgir la regla del futur planejament del poble.

En aquest sentit prego a la Comissió d'Urbanisme ens informi:

a) Quina ha estat l'aportació de la Comissió en suggeriments durant l'elaboració del projecte o bé si ho han portat cuit des de Girona.

b) De les quatre opcions o alternatives, A, B, C i D, en la part referida a Sarrià, quina mereix la preferència de la Comissió com la més adient pel futur desenvolupament urbanístic?

c) Per què no s'ha establert una Zona S.G. Equipaments en els terrenys recuperats a la llera del riu Ter, la qual podria ser destinada a instal·lacions esportives descobertes?

d) No seria convenient canviar en les alternatives A i B, la qualificació d'Espai Lliure (Zona Verda) per la de Sòl Urbà el terreny inclòs dins un cargol de l'Enllaç de l'Autopista, donat que hi existeixen nombroses edificacions? En les alternatives C i D ja li donen aquesta qualificació.

e) No seria convenient recolzar les alternatives B i D, puix pel que a Sarrià es refereix, disposen de més sòl qualificat com Sòl Urbanitzable Programat, el qual mitjançant l'execució de Plans parcials passa automàticament a ser Sòl Urbà sense tenir que realitzar-se un Programa d'Actuació Urbanística, com és preceptiu en el tipus de Sòl Urbà no Programat que figura en les alternatives A i C? Sembla que de prosperar aquestes alternatives hi hauria a menor termini més disponibilitats de solars i per tant, menys expectatives d'especulació. Endemés en la alternativa D es reforma substancialment la xarxa viària.

Esperem confiadament la seva resposta, la qual agraeixo per endavant.

Sarrià de Ter, 14 de desembre del 1980.

ANTONI ROURA

MAGNOLIA

C/. Mn. Cinto Verdagué, s/n.
LA RASA
SARRIÀ DE TER

es complau en oferir-vos
els seus serveis de

Perruqueria

Perfumeria

Merceria Especialitat en articles bebè

Alimentació Nadal

CA "LA LLUCIETA"

a mal temps
bons preus

**"la Caixa"
Cada dia
més
a prop.**

**Més de 600
oficines unides
per teleprocés
al vostre servei.**

**CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"**